4rt certamen de contes antiautoritaris

Correcció dels contes a càrrec
de la comissió correctora de Negres Tempestes

Il·lustracions a càrrec de:
pàg. 15: Judit Guillamon
pàg. 25: Marietta (lamarietta@gmail.com, www.lamarietta.net)
pàgs 40-43: La ira (monmort@gmail.com)

Portada, maquetació i còmic:

Producció Editorial:
Negres Tempestes
www.negrestempestes.org

Dipòsit Legal:
Printed by Publidisa

Índex de contes

Pròleg

al seguir escrivint contes que ens mostrin nous camins o que ens aclareixin el camí que transitem. A vegades la realitat és massa crua com per relatar-la literalment, a vegades la realitat ens resulta inintel·ligible perquè la rebem fragmentada o immersa i perduda en un immens oceà. És curiós que a vegades pugui ser un senzill conte enlloc d'un prestigiós llibre el que ens ofereixi llum sobre les nostres vides. Una metàfora per aquí i algun subtil detall per allà, i... ai carai! de cop entreveig el que fins ara m'havia resultat tan obscur i extremadament complicat.

El que tens a les mans és fruit del 4rt certamen de contes antiautoritaris, aquí t'oferim un espai per compartir la teva creativitat rondallaire antiautoritària. T'animem fermament a participar-hi perquè l'any que ve puguem veure el teu conte publicat!

Negres Tempestes, abril de 2010

Esmorzar continental

Gerard Vilardaga

orrades, suc de taronja, cafè, el diari desplegat sobre la taula i una dona assentada a l’ extrem de la cuina amb les mans entrellaçades. Era diumenge. L’home seguia dormint.

Ella esperava immòbil, dòcil, que al senyor li plagués despertar-se, que al senyor li plagués agraïr-li l’ esmorzar amb els habituals fàstics, que al senyor li plagués dir-li puta, o bé, puta de merda, que al senyor li plagués esbotzar-li el cap a la pica, que al senyor li plagués arrencar-li les calces, que al senyor li plagués...

Ella es mantenia expectant, però serena pensant amb les bosses de plàstic de mida industrial que havia comprat al colmado dos mesos abans. Avui, després de recollir la taula, les estrenaria. Només n’hi caldria una. Potser dues, si la cosa es complicava. Feia dies que es preguntava si hi cabria. *Suposo que sí*, va dir-se.

I llavors de cop i volta, s’ aixecà de la cadira per cridar cap a l’ habitació:

<<Manel, l’ esmorzar és a taula>>

RESET

Albert Calls

LL. / Parlem d'un periodista que fa anys que treballa per a un gran mitjà. Havia començat fent una revista petita, sense cap intenció de guanyar diners, d'àmbit molt local, una publicació que omplia amb les històries que li explicaven la gent del seu carrer: algunes d'agosarades; d'altres, de més contraculturals; les que menys, poètiques; però totes amagaven al seu darrera el cor d'algú, els anhels, les necessitats, la grandesa i la misèria. Ell –el prota¬– ho va aprendre tot amb l'experiència, de primera mà, fent i desfent, sense cap mena de referència que no fos d'alguns llibres d'assaig, molts d'ells dels anys 70, de la biblioteca del seu barri.

ELLA. / Ara surt la prota, que va estudiar carrera a la Universitat i que s'ho creu. Beca Erasmus a Estrasburg. Uns anys d'alternar una feina al Mc'Donalds durant els caps de setmana amb un *nòvio* massa formal, amb qui va acabar tallant perquè els seus objectius a la vida eren ben diferents. Té una cosina que pinta uns quadres abstractes fets amb runes recollides als contenidors de reciclatge i que treballa en una botiga de roba d'un gran centre comercial. Ella, quan torna d'Estrasburg, fa de becària un any a la tele i acaba aconseguint feina de redactora en un canal d'abast nacional que emet telebrossa les 24 hores del dia. La seva tasca no té res d'extraordinari, en un programa d'aquests superfrívol, però cobra un sou arregladet que li permet estabilitzar-se, marxar de casa, llogar un pis a Gràcia i passar-se els caps de setmana veient pel·lícules en blanc i negre com Casablanca, per les quals sent una gran predilecció o sortint, de tant en tant, amb alguns amics no massa amics. De fet, no busca i no troba, però tampoc sent la necessitat de fer res més que deixar que passi el temps, que s'esfilagarsin les hores.

ELL. / Un dia el diari amb el qual col·labora li edita malament un article i li comporta un greu problema. Ell no ha escrit les frases que han sortit publicades però porten el seu nom. El fan servir de boc expiatori. Li cau al damunt el problema i es veu pressionat a plegar. A ningú li preocupa la seva marxa. No tarden ni unes hores en substituir-lo. En dos dies, de fet, ni tan sols se'n recorden d'ell ni de cap dels dos o tres afortunats articles que el van donar a conèixer. Acaba sent un expedient de tres folis del comitè d'empresa. Ningú s'ha volgut mullar en la seva defensa per por a perdre la seva feina. Ara recorda amb estima aquella revista en la qual va començar, abans de professionalitzar-se.

ELLA./ Hi ha dies que està trista i cansada quan surt del treball. Arriba a casa i mira una estona la televisió, un altre canal. Ja fa temps que no somia que podrà canviar el món. Ara veu clar que ni polítics, ni periodistes, ni cap dels filaments del sistema són un pas cap a la llibertat sinó una subtil forma d'esclavatge, pensada per abolir les llibertats individuals. "Sempre ha estat així i sempre ho serà", es diu i de tant de repetir-ho s'ho acaba creient. Ho té clar, més clar que mai, però no pensa fer res perquè és més fàcil seguir reescrivint notes de premsa, multiplicant el que ja arriba elaborat des dels gabinets al servei dels que paguen per controlar l'opinió, la informació, les seves existències. Al cap i a la fi, a final de mes sempre arriba el sou. No aspira a anar més enllà, ja en té prou. O això, almenys, és el que es pensa.

ELL. / Sense feina. Un amic li dóna unes hores en un bar que li permeten recuperar la fe en les persones. Omple quaderns amb històries de les ànimes solitàries que s'apropen a la barra. Primer va començar a fer-ho en llibretes usades en les quals prenia notes de les comandes, ara se'n compra de noves i tot el que hi esgrafia li dóna sentit als moments, als segons, als minuts, a les hores, als dies, a les setmanes, als mesos. A poc a poc, va esdevenint un notari de la gent. Arriba un moment que no recorda qui era sinó qui és ara: l'escriptor, el periodista, l'home que guarda en una capsa de paper les històries de tots. Parlen amb ell i salven la seva memòria immediata. Li regalen instants que se sent lliure i té ganes de cridar, però el seu clam acaba sempre en el paper.

ELLA./ Ha anat esdevenint gris a poc a poc, encara que vesteix roba de marca i es maquilla. Amb els companys i companyes de la feina les

converses són descafeïnades. Hi ha un noi que va parlar de canviar el sistema i l'han arraconat, no fos cas que se n'assabentés el cap de personal. Es tracta de viure en silenci, ser anònim, no barrejar-se en cap conflicte, aspirar a existir en grans edificis plens de comoditats fictícies, no aspirar a res més que ser un graó d'una gran cadena. El seu problema és que intenta no pensar-hi i de forma constant la seva ment li repeteix, amb insistència, aquests neguits i angoixes.

ELL i ELLA./ Un dia coincideixen al local. Pura casualitat. Pregunta a una noia que seu a l'altra taula i li explica la història del bàrman ex-periodista, escriptor d'històries i ocasional escoltador de tothom que tingui alguna cosa a dir-li. Els primers dies no s'atreveix a parlar-hi fins que acaba trencant el gel i es fan amics. Li explica la seva trajectòria anònima que ell esgrafia en una de les seves llibretes rebregades. De les paraules fredes als moments tebis, fins a la màxima complicitat del final i al retrobar-se cada dia per assumir un projecte conjunt.

ELLA i ELL. / Ara són amics i fan una revista en un DIN-A 4 amb les històries que recullen. La fotocopien gràcies al suport de l'amic de la papereria. La regalen als clients del bar i als veïns del barri, que s'hi senten emmirallats. Hi ha qui la llegeix i aleshores s'acaba convertint en un explicador de relats vitals, un altre protagonista.

ELLA, ELL i ELS ALTRES. / Arriba un moment que són molts encara que siguin pocs i ho saben. La revista ha crescut i s'ha propagat més enllà del seu barri, cap a la ciutat, ha augmentat en col·laboradors i segueix sense donar diners però sí moltes satisfaccions a qui la fa i també a qui la llegeix. Ella ara somriu de veritat, fins i tot totes les hores que treballa a la tele i davant la sorpresa dels seus estressats companys de feina. El bar comença a ser conegut i Ell, l'home que recull històries, l'ex-periodista, un amic per a molts i un referent. A les tardes, quan la noia plega va cap al local i fins mitjanit, amb un grup de voluntaris, esmercen el seu temps recollint, redactant, publicant i fotocopiant. Des de fa uns pocs dies també tenen un blog, la seva revolució silenciosa comença a propagar-se, el camí cap a la llibertat és avui davant seu completament obert, sense horitzons mesurables.

Apologia a un torrent de flors vermelles

Teresa Nin

eresa havia pensat que novembre era un bon mes per a les revolucions.

Ara per fi ho comprobava. Molts deien que aquesta petita revolució que ara estaven duent a terme no anava a servir per a res, que la derrota acabaria per imposar-se. Cada vegada som menys gent, no té sentit seguir. I ella pensava sobre açò que li deien i sempre contestava el mateix. Açò, tot el que hem viscut, mai podrà ser considerat una derrota, hem guanyat tantes coses a nivell individual, l'experiència ens ha servit per a aprendre el que no hauríem entès de cap altra manera i els vincles que hem establert entre nosaltres... això és sens dubte el més valuós de tot, l'única cosa que algun dia pot fer que els nostres somnis esdevinguen realitat.

No sabia si podia considerar-se una victòria, però un somriure se li dibuixava al rostre quan recordava els moments als quals el cor de totes elles va començar a bategar al mateix ritme. Eixe sentiment d'unitat era el més valuós que havia sentit en molt temps. Juntes descobriren que quan una reia, el riure era de totes i que quan altra s'indignava, totes ho feien juntes. En els mals moments com aquest que ara esdevenia solia pensar en la llum d'aquells primers dies, això li proporcionava força. Sobretot pensava en ella, en haver-la conegut. En eixe perfil ferm que destacava per sobre tots els altres, a la porta de la facultat. Les nits en vetlla preparant l'ofensiva, debatent sota la dèbil llum de la lluna. La lluentor dels seus ulls, espills magnànims del seu rostre ara ocult per l'aspresa del passamuntanyes.

Una vegada li vas dir, ho recordava ben bé, que junts forçarien tots els panys, obririen tots els camins. Li agradava recitar-li a Lorca en veu alta y mi camisa pregunta, dónde estan las manos tíbias que oprimen en la

cintura mentre somiaven desperts i canviaven el món que cabia dins les seues pobres mans.

Novembre era un bon mes per a les revolucions i el seu cel que augurava tardor es pintava de roig, d'or, de colors de lluita i rebel·lia i milers i milions de veus el travessaven amb la força de mil primaveres.

Als carrers demostraren que colze a colze no eren dos simples individus, sinó tot un poble que caminava unit, pas a pas, amb el rostre cobert per l'esperança en forma de caputxa, empunyant decididament els pals de les nostres banderes. Tot un torrent de flors vermelles que ara irrompia amb la força que demostren quan els primers rajos de sol de la primavera desgelen les darreres neus i baixen per les muntanyes buscant la vida de la mar. Com el puny de Renau, eren tot un conjunt de braços, cames, rostres i cervells que esdevenien ungles i dents, passió i força. Unitat.

La Universitat només es va desocupar molts mesos desprès.

Eleccions

Albert Rigola

s explicaré com va començar tot i com hem arribat fins aquí. Ara fa deu anys, un dia com qualsevol altre, a les set del matí, va sonar el meu odiat despertador digital. Un so terriblement potent, estrident i irritant que era l'única manera d'aconseguir despertar-me. Tot va ser incorporar-me i sentir un maldecap espantós. Sovint, especialment els dilluns, em despertava d'aquella manera. Molts cops ho resolia amb un bon esmorzar. Tres torrades de pa de motlle, cansalada, dos ous fregits, i un enorme bol de llet amb cereals amanits amb cafeïna i sucre suficient per amagar l'amargor del cafè i, fins i tot, donar-li un gust semblant al de la mel. Mentre em cruspia aquell festival de calories i colesterol, veia, sentia i llegia els titulars de la cadena informativa vint-i-quatre hores. Molts cops la pantalla escopia imatges de desastres naturals, tragèdies provocades per accidents, casos de corrupció política i uns breus de crònica esportiva. La gran majoria dels dies veia i sentia sense saber ben bé el perquè. Els morts i les males notícies passaven pel menjador de casa meva com podia passar l'ombra dels núvols. A aquella hora, i també, val a dir-ho, durant bona part del dia, era un ésser insensible a qualsevol fet que es desenvolupés a més d'un metre de la meva persona.

Encara amb els ulls a mig obrir i el cervell entre les boires dels somnis, em vaig dutxar, afaitar i vestir en una mena de ritual mecànic que podria realitzar qualsevol primat mínimament entrenat. Vaig arreplegar de la tauleta les claus de la moto i en un moment era a l'ascensor camí del garatge. Un aparcament trist, brut i mal il·luminat acollia aquells munts de ferralla mòbil que fèiem servir tots el veïns del bloc per anar a treballar als afores, a la fàbrica de totxos que donava feina a quasi la meitat de la població del petit barri on vivia. El camí a la bòbila, en el millor dels casos era un via crucis amb parades constants, algunes d'aquelles parades, les podia esquivar perillosament amb la moto, però d'altres eren del tot inevitables. En arribar a la fàbrica, vaig fitxar,

en una cua d'éssers de semblança humana. Per sort no treballava en la producció, doncs passava les llargues hores laborals als despatxos, sense patir la calor sufocant dels forns. Sense patir-la directament, clar, doncs aquella calor s'estenia a tot l'edifici, fins i tot a les oficines on manteníem una temperatura prou alta i gairebé constant al llarg de tot l'any. Aquell dia va estar carregat de trucades, crits, problemes, cares llargues i el seguit de desgràcies habituals que envolten les jornades laborals extensives. Hi havia moments que només em mantenia viu pensant en el final de la jornada, en arribar a casa, en els quatre cèntims que cobraria a final de mes i en les minses vacances que passaria al minúscul poble dels meus pares.

Finalment, ben avançat el vespre, vaig tornar a casa. El meu únic objectiu era tirar-me al sofà, descansar i deixar que el televisor insultés la meva intel·ligència de la manera més grollera imaginable. Alienació pura. Una hora o dues més així, qualsevol cosa al pap i a dormir. I l'endemà seria igual, i el següent i l'altre i una altre més i finalment el cap de setmana. Un breu parèntesis, amb prou feines el mínim per recuperar forces. i després una altre setmana i una altre i mesos i anys, i encara sort de tenir feina. Allò, realment era vida?. Vaig decidir plantar-me en el moment que al televisor feien mofa d'una de les poques tribus indígenes que encara vivien en llibertat en mig d'una selva cada cop més i més reduïda. Una d'aquelles persones, que el programa anomenava salvatge primitiu, va preguntar al presentador si de debò creia que la vida a la civilització era millor que la seva. El presentador va riure, forçadament és clar, i els que perpetraven el programa hi van afegir uns riures enllaunats i nerviosos, quasi histèrics. Aquell home, sense que ningú semblés escoltar-lo, va afegir, que ja podia anar rient, que ell feia quaranta anys que havia nascut a la selva i mai li havia faltat res. Un cop a la setmana, els homes de la tribu sortien a caçar i allò els donava aliment per tota la setmana. A part d'allò, poca feina més tenia. I dedicava el seu temps a la seva família, a la comunitat i a ell mateix.

En aquell instant vaig decidir aturar-me. Buscar la via per deixar la civilització i convertir-me en un salvatge primitiu. Tot va anar molt ràpid. Aquella mateixa nit vaig parlar amb tres o quatre amics que estaven en una situació similar a la meva. En unes setmanes érem

més de trenta. Primer havíem pensat comprar uns terrenys forestals i anar-nos allà a viure però una pila de lleis locals, comarcals, nacionals i europees ens ho impedien. Allò eren espais naturals on els humans no hi podíem viure.

Vam decidir fundar el Partit Salvatgista Mundial. En uns pocs mesos ja érem milers d'afiliats. Els partits tradicionals, les institucions, la judicatura i tota la maquinaria civilitzada van fer el possible per aturar-nos. El camí ha estat llarg i difícil, però avui som molts. De manera sorprenent, a rel de les eleccions d'avui, ara som una minoria clau per formar govern. I ja tenim la promesa clara dels partits dominants per concedir-nos unes grans extensions de terrenys a mode de reserva, on tots aquells que vulguem podrem viure com salvatges al marge de la civilització. Us animo a tots a participar-hi, tenint present que un cop s'ingressi voluntàriament a la reserva no se'n podrà sortir mai més.

Jo, per la meva banda, començaré a regalar els meus escassos bens civilitzats i ingressaré en la reserva sense res més que el meu propi cos. Qui em vulgui seguir, està convidat.

Gràcies a tots.

El tècnic en Fabricació i Recreació de Carrers i Espais Urbans, la vella i el 22@

Roc Destraler

n home jove, d'uns vint-i-cinc anys, baixa en bicicleta pel carrer de Marià Aguiló. S'atura vora una església de maó vermell i consulta una fotocòpia rebregada i mal enquadrada de la guia de Barcelona. No coneix el barri, però va en la bona direcció, visiblement satisfet guarda el full en una butxaca dels pantalons i continua avall. Tomba a l'esquerra i s'endinsa en els carrerons del barri vell del Poblenou, desprès d'algunes voltes aconsegueix arribar a destí. Les dues úniques cases del carrer són d'una i dues plantes i de construcció antiga. El seu estat és lamentable i una s'aguanta gràcies a l'ajut de puntals d'acer. El maó està a la vista allà on l'arrebossat ha caigut. A l'altra vorera, una antiga fàbrica mig derruïda reconvertida en cotxera d'autocars, en el rerafons, la tàpia del cementiri completa l'escenari.

El jove lliga la bicicleta en un fanal pròxim, observa el carrer i en quatre gambades el recorre de punta a punta, es dóna la volta i observa altre cop des de la nova perspectiva. Seguidament el torna a recórrer, a poc a poc ara, com si estigues passejant, tafaneja aquí i allà: les llambordes, les façanes de les cases, fins i tot palpa els maons de l'antiga fàbrica. Tot sembla agradar-li. D'una bossa que du penjada a l'espatlla treu una cinta mètrica, un luxòmetre i d'una carpeta els fulls d'un qüestionari. Amb decisió i destresa comença a prendre algunes mides al carrer, com pretenent comprovar si cap al menjador de casa. Després, amb el luxòmetre mesura la llum de la tarda que incideix sobre el carrer. Decididament li agrada el que veu. Desa la cinta mètrica i el mesurador de llum a la bossa, pren el qüestionari i comença a respondre les preguntes metòdicament . De cop s'atura, es mira les pàgines del qüestionari amb expressió concentrada, mentre dóna copets a la carpeta

amb el bolígraf. Dona petites passes en una direcció, varia de sobte de rumb i mira arreu del carrer, com esperant que succeeixi quelcom i segueix passejant-se. De sobte sorgeix una veu del no res.

- Que t'has perdut noi?- Es gira i mirant enlaire descobreix una dona, una vella de fet, observant-lo des d'un balcó del mateix carrer. - Hola, bona tarda!

- Bona tarda!

- No, no m'he perdut, busco algú que em pugui explicar coses sobre aquesta zona del Poblenou.

- I per què t'interessa ?

- M'han encarregat que em documenti sobre el Taulat: la història, les anècdotes, les imatges, ja sap.

- Què és per la universitat?..., millor espera un moment, que baixo. – Segons després la porta del carrer s'obre amb un cruixit i la vella, que rabassa la setantena, baixeta, esprimatxada i vestida amb un senzilla bata, apareix al llindar.

- Hola, un altre cop! -   Diu el jove somrient - Hola, hola! Que deies sobre documentar-te? - Si, estic recopilant informació sobre aquesta zona del Poblenou i ja gairebé ho tinc tot però em falta el toc autèntic.

- Perdona, no entenc el que em demanes noi.

- Clar, és bastant llarg i complicat d'explicar.

- Llavors potser millor que entrem i m'ho expliques amb calma.- Li fa un gest amb la ma, convidant-lo a entrar- Es refia de mi tan fàcilment?- Home, espero que no em clavaràs un ganivet per l'esquena.

- No dona no , no faci aquestes bromes! – I l'acompanya a l'interior.

El primer pis és bastant senzill, la porta dóna directa a una sala, amb tota seguretat la més gran de la casa, que fa les funcions de menjador. Al fons s'endevina una segona habitació, la cuina segurament, i unes escales que deuen dur a la segona planta. Ignora que hi té allà dalt però un llit arraconat a un cantó de la sala li indica que la vella deu dormir allà mateix. Es mira a la dona, barrina la millor manera de començar, de com explicar-se.

- Seu noi seu, explica'm que és aquesta feina, a veure si et puc ajudar! – Tots dos seuen en butaques en un extrem de la sala. - Bé doncs, la millor manera per que m'entengui és aquesta: Ha vist *Circuit* o *Vicky Cristina Barcelona*?

- Perdona, com dius? - Si dona, la pel·lícula del Woody Allen, la que passa a Barcelona –. L'he vista però no veig que hi té a veure–. De seguida ho entendrà. Recorda les escenes al passeig del Born o a davant la Sagrada Família?

Doncs en elles es veu la meva feina-. I quina és, ets director de cine? – No ben bé, sóc tècnic de l'Ajuntament en Fabricació i Recreació de Carrers i Espais Urbans.

- Com dius?!

- Ni més ni menys, el que sent.

- Escolta nano, si et penses que per que sóc vella em prendràs el pèl ja pots tocar el dos. No tinc temps per ximpleries.

- Tranquil·la dona, no se m'esveri que li explico. Vostè deu recordar com estava la zona del passeig del Born fa vint anys, feta una merda, feia por anar-hi de nit. Ara en canvi dóna gust passejar-hi –.

- Si, i què?. –

- Doncs que és gràcies al meu departament. Veurà, fa trenta anys l'Ajuntament i la Generalitat ja veien com Barcelona se'n anava en orris, les fàbriques tancaven, l'atur pujava, vagues, conflictivitat social, un desastre! Calia canviar tot el model productiu, però com? Com canviar tot un sistema productiu? I com sovint passa en aquest país, van buscar en ciutats dels Estats Units, com Nova York, on havien passat del caduc model de la fabricota a un de nou i millor. I sap quin? El del turisme de masses! Mitjançant la visita de riuades de turistes d'arreu del planeta, van poder sanejar l'economia i continuar essent punters.

- Ja veig.

- No es faci la condescendent dona, que encara no he acabat. Però, per a poder atreure a milions de turistes, ansiosos de gastar-se els estalvis, és necessari un reclam, un esquer. I per desgràcia a Nova York no tenen el sol i les platges dels que disposem a casa nostra. Llavors com van aconseguir atreure'ls, tenint a més, greus problemes de pol·lució,

delinqüència, violència racial, etcètera ? – Una petita pausa per crear expectació. - Amb el cinema.

- Noi, t'expliques fatal, cada cop t'entenc menys.

- És brillant! Des de petits els nostres pares ens porten al cinema, mirem la televisió cada dia, comprem o lloguem vídeos, les pel·lícules estan al voltant nostre. I no només els nens, també els grans veuen aquests llocs llunyans, cosmopolites, *canalles* i sensuals i evidentment tenen ganes d'anar-hi.

- Però tu mateix has dit que aquells països eren freds, bruts i perillosos, qui tindria ganes de visitar-los?

- No ho entén dona? És igual que siguin bruts, perillosos o que puguis agafar la malària, el que compta és la imatge que en té la gent. La imatge que tenen al cap a l'hora de fer les maletes, que veuen al cine o per televisió i que per ells és l'única que existeix.

- Però la gent no és tant crèdula, només els nens més petits es creuen tot el que veuen a les pel·lícules.

- Ara és vostè la que és una crèdula. La gent se'n vol anar de vacances per viure experiències úniques, no per esprémer-se el cervell. Però ens estem desviant del nostre assumpte. Per a sortir del mal pas, Barcelona havia de passar per un canvi d'imatge, cirurgia estètica a escala municipal perquè m'entengui, calia oferir un nou l*ook*, una nova aparença que resultés atractiva. I no només havia de resultar atraient pel típic *guiri* d'estiu, havia de seduir a sibarites, empresaris, bohemis, estudiants d'intercanvi, promotors turístics i artistes, tots havien de trobar la seva Barcelona ideal, l'autèntica. Podria fer una dissertació de tres quarts d'hora sobre la importància de l'autenticitat d'aquesta imatge. A cap consumidor li agrada descobrir que, de fet, només és un escenari, sobretot perquè darrera del cartró pedra es pot amagar una realitat molt diferent: bruta, lletja i fins i tot hostil.

En fi, per iniciar aquest projecte l'ajuntament va crear el departament d'Imatge, Promoció del Cosmopolitisme i Civisme. Si no n'ha sentit a parlar de nosaltres, és per que la nostra feina demana una certa tranquil·litat.

Ens dediquem a crear una imatge cinematogràfica de la ciutat i fer que els seus ciutadans la facin també seva, que s'hi amollin. Com ja li he

dit, sóc tècnic en Fabricació i Recreació de Carrers i Espais Urbans, podríem dir que sóc el tramoista de l'obra. – Una rialla en veu baixa va acompanyar el que ell creia una broma molt bona. Per la seva banda la dona només va respondre amb un escarit. – Comprenc.

Dit això tots dos van callar. Durant uns minuts no es van dir res, a la cuina un rellotge va donar l'hora en punt. Del segon pis va baixar un quisso, gris i esquifit, que va mirar-se l'ama un segon i va jeure sota les seves cames, amb les orelles caigudes, com protegint-se d'un perill. La vella va passejar la mirada per l'estança, contemplant tot allò que per ella era familiar i quotidià, com si no ho hagués de veure mai més, com si aquell jove, de caràcter alegre i desimbolt fos una amenaça per tot allò. Va prendre aire amb força.

- Així si he entès bé, treballes com a tècnic per l'Ajuntament, en un departament que mai no he sentit esmentar i fent una feina que fins avui no podia imaginar que existís. Segons tu, us dediqueu a través del cinema a fabricar una imatge de Barcelona, a recrear la ciutat com si fos l'escenari d'una pel·lícula per vendre la ciutat com a destí turístic a l'estranger. I no només això sinó que arribeu a modificar físicament els carrers com si fossin els decorats d'un escenari. Em demanes que em cregui moltes coses noi.

- Si i em sembla que se les comença a creure. – Va respondre. - Pot ser, pot ser, en tot cas que té a veure amb mi?- Ell va esbossar un somriure complagut i va contestar. - Precisament aquí es on volia arribar jo. Deu saber que aquesta zona del Poblenou en concret està inclosa dins d'un pla urbanístic molt ambiciós.

- El 22@.

- Efectivament. Doncs resulta que lligat a aquest projecte de transformació urbanística l'Ajuntament destinarà algunes zones del barri al nostre departament. I una d'elles és precisament on estem ara. Veurà, dins del departament la meva secció s'encarrega de inventariar i gestionar les zones d'interès cinematogràfic, algunes són perfectes per a pel·lícules d'època, d'altres de policíaques, romàntiques o futuristes, etc. El seu carrer en concret té la particularitat que és perfecte per a pràcticament qualsevol tipus de pel·lícula. Vet aquí per què estem tenint aquesta conversa, volem el seu carrer.

- Si no m'equivoco ara ja és de l'Ajuntament -. Va respondre la dona.

- Cert, però no m'ha acabat d'entendre, volem tot el carrer, la casa i vostè també-. Va acompanyar la frase amb un somriure encisador de venedor i fent un gest obert amb les mans, com si fos la cosa més evident del món. La vella se'l va mirar un instant, calibrant l'abast de les paraules del jove tècnic. Inexorablement la conversa havia desembocat on volia des del principi, el seu encontre suposadament casual mai havia sigut tal. La cortesia de l'explicació només havia estat això, una deferència a la que no estava obligat. Ara anava al gra.

- La nostra oferta és molt senzilla, aquest carrer en concret no anirà a terra, la seva casa romandrà igual i vostè treballarà per a nosaltres. Sincerament crec que té potencial com a extra, potser fins i tot li donen diàlegs. Molts rodatges es fan a l'estiu però és probable que hagi d'estar disponible la resta de l'any, l'avisaríem amb temps. Un altre tècnic de l'Ajuntament vindrà i l'assessorarà abans de cada filmació, perquè entengui les necessitats del director i actors de la pel·lícula. No podrà revelar res i el seu nom no apareixerà als crèdits.-

- Déu n'hi do quantes condicions, però tinc algunes preguntes. Ha fet referència només a aquest carrer, que passarà amb l'altra banda de l'illa?

- No ens interessa, no ens serveixen d'exteriors. Segurament aniran a terra i es construiran nous blocs de pisos.

- I què passarà amb els que hi viuen?-. Al tècnic se li va esborrar el somriure de la cara i va contestar. - Nosaltres pensem en el que és millor per a la ciutat, cultivar-ne la imatge és vital per atreure a nous clients. Es compensarà als residents amb una indemnització acord amb el valor de les seves propietats.

- I que passarà si m'hi nego? -Ell es va prendre uns instants per respondre, la pregunta era inevitable i portava esperant-la una bona estona, va entrellaçar les mans, recolzant el cos contra el respatller, la butaca va gemegar adolorida.

- No passarà res senyora, les coses simplement seguiran el seu curs: vostè es quedarà al carrer, la illa serà expropiada, derruiran les cases i tots s'hauran de buscar un altre lloc. I aquesta part no m'agrada cregui'm, odiaria perdre uns exteriors com aquests, tenen molt de potencial. I evidentment amb vostè a dins guanyen en autenticitat. A més, no crec que sigui agradable buscar pis nou a la seva edat, passar de viure en una caseta de dues plantes en un carrer tranquil a fer-ho

en un bloc d'habitatges pot ser traumàtic per la gent gran. Si podem arribar a un acord millor–. La vella no va pronunciar ni un mot i el jove va intentar endolcir un xic el quadre general i foragitar el mal ambient que s'havia imposat.

- De totes maneres això serà només com a últim extrem. Ja veurà com no està tant malament treballar per a nosaltres, de fet jo crec que s'ho passarà bé i tot. En els propers mesos aquest raconet del Poblenou estarà molt animat. Tenim projectat destinar una de les cases a camerinos i la cotxera pel material de filmació, de dia o de nit aquest carrer ja no oferirà un aspecte tant isolat i perillós.- Ara la vella se'l mirava com si realment no l'hagués vist de debò fins aquell moment.

– És una decisió important, necessitaré un temps per pensar-m'ho, fins llavors, on el podré trobar? Ell va treure una targeta de visita i li atansà. – Pot trucar-nos a aquest telèfon, el nostre horari és al dors. Si té qualsevol altra pregunta no dubti a fer-nos-ho saber. Si accepta la nostra oferta podem signar contracte abans del cap de setmana.

Dit això es va aixecar de la cadira, es va acomiadar i va sortir al carrer, ja era el vespre i les ombres s'allargaven. La imatge del carrer a la posta del sol va semblar satisfer-lo encara més, va deslligar la bicicleta i pedalant es va allunyar cap a la Rambla. La vella se'l mirà un moment fins que va desaparèixer per la cantonada i va entrar a casa. Distreta, va connectar l'estufa i es va asseure altre cop a la butaca amb la tarja encara a les mans. Se la va mirar durant uns instants i finalment va murmurar amb sorna:

- Qui m'ho havia de dir, estrella de cine als meus anys.

Com a tota resposta, el quisso va fer un senyor badall i va acotar el cap, endormiscat per l'escalfor de l'estufa.

Despertar tard a la primavera? (o la història de l'ull que va decidir declarar-se anarquista)

ón les vuit, i com cada vespre sento els seu pas lleuger i decidit per la rambla. Acaba d'entrar al local, seu a la seva taula i demana una chouffe. Al segon glop, nerviós, comença a discutir, però amb qui? A la taula no hi ha ningú més … El cert és que molt pocs recorden la història, el que va passar aquell primer dimecres d'abril, quan el seu ull esquerre va decidir declarar-se anarquista.

- Companys, amics de la revolució, inconformistes, enemics del sistema! Avui, sota aquest sol radiant de primavera, em declaro anarquista per ara i sempre!

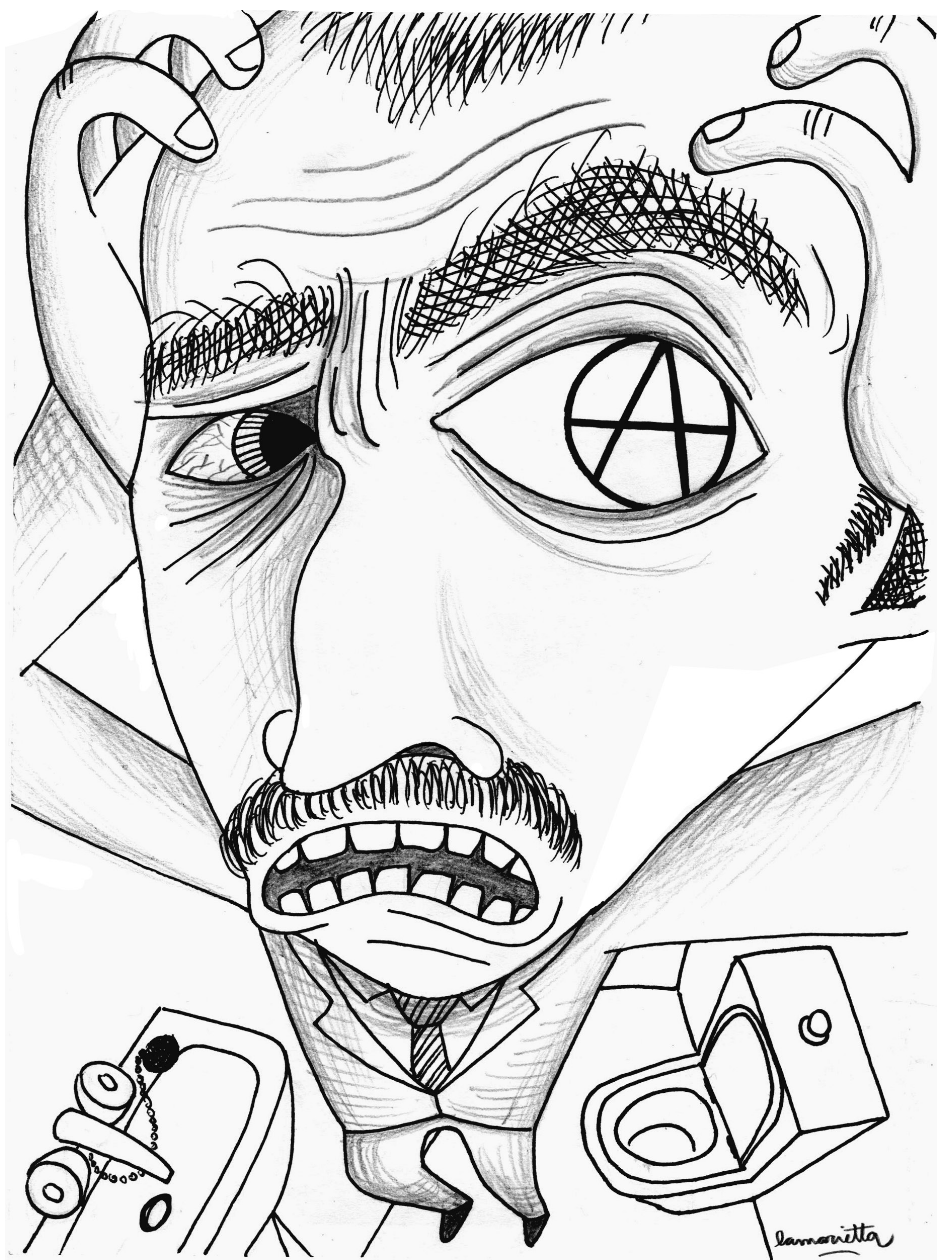
Com? Encara estic somiant? Va pensar en un primer moment. Però mai havia estat tan despert. Feia dos mesos que la seva dona l'havia deixat, però un catòlic com ell no volia acceptar la separació d'un enllaç de Déu. Ara al seu llit d'adolescent, amb 45 anys, es negava a escoltar al seu ull esquerre.

- Què dius?! Anarquista jo? Vull dir, tu? Si sempre he estat catòlic, de dreta i partidari d'un nacionalisme de fet diferencial. I ara que m'expliques? Que vols ser anarquista? Ho sento però no, no i no. Això no toca!

- Ho tinc ben decidit, tinc tot el dret a ser anarquista, i si no el tinc tan se me'n fot! Ho sóc i punt! Ets un feixista, vas de democràtic però se't veu venir d'una hora lluny! Explotador, especulador, egoista i prepotent. Això és el que ets!

- Prou! Deixa'm anar al lavabo! Amb una mica d'aigua freda entraràs en raó!

Al lavabo la discussió continuava fins que la seva mare, estranyada pels crits, va donar dos copets a la porta:

- Reietó? Et trobes be?

- Siiiiii, mare si. No es preocupi. Estic assajant un discurs per fer avui a l'empresa.

- Molt bé, però no triguis massa que les torrades i la llet se't refredaran.

Un cop la mare va marxar a la cuina les negociacions van agafar un aire més violent:

- Mira, ull merdós, no pots ser anarquista! – es deia al mirall assenyalant l'ull. – Si vols et deixo ser de centre, però sense tocar l'esquerra!

- I una merda!

- Molt bé – va dir apropant el seu puny a l'ull- Tu t'ho has buscat!

El cop de puny va ser sec i contundent. Però l'ull no va trigar en reaccionar:

- Torturador!!! Assassí!!! La lluita està en peu!!!!

Aquell mateix matí, a la feina, les coses van empitjorar. L'ull va analitzar cadascun dels seus moviments i accions.

- Explotador, tens els treballadors a precari, t'haurien d'escanyar sense pietat. I mira com manegues la teva immobiliària, com si fossis un autèntic mafiós!!

- Prou, t'he dit! Es que no has tingut prou amb l'hòstia d'aquest matí? Et tancaré ull i no podràs parlar mai més.

- Censurador!!! Estàs tallant la meva llibertat d'expressió!!!! Feixista!!!

Però mantenir l'ull esquerre tancat tot el dia resultava massa cansat i empipador, és per això que va cridar a la seva secretària. La noia, que en un primer moment va pensar que el seu cap tenia una forma bastant peculiar d'insinuar-se picant l'ullet, va obeir les ordres de seguida.

- Demana hora urgent amb el meu metge. Vull que m'atengui aquesta tarda mateix, a primera hora!

- Molt bé. – Es deu haver donat un cop, va pensar mentre marxava.

A la consulta, el doctor va examinar l'ull des de totes les perspectives, el va il·luminar amb el seu llapis llanterna i va fer servir els aparells més avançats que tenia a la seva clínica privada. I finalment, va emetre la seva diagnosi:

- Li seré franc, és un cas força complicat. I ho és bàsicament per la seva edat. Té 45 anys! Com pot declarar-se anarquista?

- Això mateix li he dit jo, al llarg del dia, però no em vol escoltar.

- Miri, aquestes coses es desperten a l'adolescència, llavors és detecten ràpid. En aquests casos el remei és infal·lible, amb el temps es curen i tornen a ser òrgans normals. Però el seu ull ja és un òrgan madur i per tant, les seves conviccions són molt més fermes i difícils de doblegar.

- Llavors què he de fer, doctor? S'haurà d'extirpar l'ull? Tinc diners per un trasplantament i ens assegurarem que el nou ull sigui d'un home de bé.

- Nooooo, no crec que extirpar sigui una bona solució. Pensi que l'arrel de tot això surt de dins, és com un tumor intern. Podem extirpar una part, però no trigarà a desenvolupar-se en una altre lloc del seu cos. I fins i tot, l'altre ull o el nas o la boca podrien liderar un procés de rebuig i protesta contra la seva acció. Podria iniciar una revolta!

- Té raó, l'ull passaria a ser un màrtir de la revolució. I la seva causa passaria a ser una creuada.

- De moment, intentarem adormir-lo, amb unes gotes d'anestèsic i li recomanaria que fes servir aquest pegat de tela per tapar-se l'ull en determinades ocasions que podrien resultar-li compromeses.

- Gràcies, doctor.

- Un plaer, no oblidi deixar el seu xec a recepció! Les urgències sempre tenen un plus afegit.

Aquella nit, mentre tancava els dos ulls desitjava que tot allò fos un malson i que a l'endemà el seu ull tornés a veure com sempre la vida. Però allò era real, i no marxaria mai.
A partir d'aquell dia, no falta mai a la seva cita. Cada dia a les vuit seu a la taula sòl amb la companyia de la seva cervesa. Beu i discuteix amb el seu ull, intenta fer-lo entrar en raó. Alguns creuen que és l'ull qui està guanyant la batalla i que qualsevol matí, en aixecar-se, la seva boca, l'altre ull, les orelles, el nas, i la resta del cos acabarà cedint a voluntat de la seva ànima anarquista.

Marta de San Nicolás
En una nit d'insomni de gener del 2009
Barcelona

Un visitant a Sant Roc

Fernando Ventura

1

Matí de febrer de l'any 2050. La població de Barcelona es dirigeix als seus centres d'explotació. De sobte, es materialitza al cel un sonall gegant de tres caps que arriba des de Santa Coloma a l'Hospitalet. Es tracta d'una nau espacial alienígena que ostenta com a emblema el símbol de "el raig trencant el cercle".

Els barcelonins comenten el succés amb espant, assenyalen cap al cel, un nou atac d'Al Qaeda?... L'alcalde, Hereu de Jordi Hereu puja en helicòpter i escortat per dos segurates i un pilot de fumigacions (els únics que s'atreveixen a apropar-se a eixe fenomen) es col·loca davant la cabina i pregunta amb un megàfon als extraterrestres que quina cosa volen.

2

Després d'unes breus gestions, l'alcalde de Barcelona informa a la presidenta de la Generalitat (càrrec hereditari) Carme Chacon Barroso, que el visitant és un pollastre immortal vingut de Siri 2. Es tracta de Jatojigo Jipegüito Jetojada Thuthuvubu, conegut com a Lady Reputa. Fou mossegat per una tortuga vampir, i des d'aleshores no ha fet més que perdre plomes i deprimir-se. Per sort està al corrent dels avenços de la ciència mèdica terrestre ja que al seu planeta (anomenat Xitoxito) veuen la sèrie del doctor House els dimarts a la nit. Així doncs, vol fer una consulta, i s'ha dirigit a Barcelona perquè, sembla ser que l'únic idioma humà que són capaços d'entendre aquests éssers és el català. Diu Lady Reputa, que és una qüestió d'ones cerebrals: les gallines i els catalans, estan en sintonia. El món es pregunta per què. És un misteri.

3

Lady Reputa aterra en la seua nau auxiliar al barri de Sant Roc, a Badalona, i el president de l'Associació de Veïns, el Pep, després de

celebrar dues assemblees preceptives (la dels paios i la dels gitanos), l'allotja a un infrahabitatge vandalitzada pendent de demolició al carrer Jumilla 13, on també estan els Miminos de manera provisional (quaranta anys). L'esponja li diu al Pep, amb la navalla a la mà, que molt d'ull, que ja està fart d'estrangers que impedeixen la integració del barri.

4

Els líders mundials col·lapsen la centraleta de la Generalitat (tres línies) preguntant què passa. Però la presidenta està reunida amb el seu gabinet de crisi, al qual estan presents tots els partits polítics catalans exceptuant a Batasuna per no condemnar la violència. Prenen la decisió d'informar a la gallina que el doctor House és un personatge de ficció, i es designa a l'alcalde de Barcelona perquè li done la notícia.

5

Mentre, Lady Reputa, perfectament integrada al barri de Sant Roc, parla amb sis o set veïnes al voltant del rostidor de pollastres a l'ast del paio que organitza bodes calés. Les gitanes deambulen amb els carrets de bebès plens de roba dels *xinos*, els delinqüents s'enfilen a altres barris, els paquis van a la seua i el mosso del barri tira per Sant Adrià.

— Com t'ho dic, pollastre —li diu la paia Remei—. M'enviaren per telèfon el contracte del gas.

— Ohhhh —comenta el pollastre— ja voldríem tindre al meu planeta els vostres avanços…

— I tenim molt bons metges. Em canviaren d'ull la catarata... Guaita, per ací ve la Rosario. ¡Rosaaaaario! [apart a la gallina], Rosario és gitana…

— La vaig a matar Reme! —ve cridant la Rosario—, a la veïna del cinquè la vaig a matar, si m'arriba a obrir la porta quan la vaig cridar a les quatre de la matinada, la mate, la llance pel balcó. Va estar cantant i ballant tota la nit la mateixa cançó, eixa que diu: *¡¡¡Qué buena estoy, qué tipo tengo!!!"*.

— És molt guapa? —pregunta Lady Reputa—.

— És lletja com un pecat!

— Escolta, pollastre —li diu la paia— que eixos dos t'estan intentant furtar la nau…

Totes miren descaradament.

— Ah. El que intenta obrir la porta no veu bé? —pregunta Lady Reputa—.

— Sí, és el que venia els cupons —comenta una—, però com que li dóna al vi…

— I l'altre és vident? Per què el vident no intenta obrir la nau? Al cec li costa encertar al pany…

—Fotre, pollastre —s'emprenya la Rosario—, doncs perquè el cec no pot vigilar, però sap conduir… Hòstia! Els mossos que vénen!, que els van a pillar els mossos de quadra!

— Tranquil·les…

Un raig desintegra la tanqueta dels mossos i els seus ocupants, que queden convertits en esquelets radioactius. El cec i el seu company fugen…

— Què bé, pollastre —diu la Rosario— podia haver passat una desgràcia i amb la mala nit que m'ha donat la veïna no vull *enritar-me* més.

— No dona, no hi ha perill, a Siri som anarquistes…

— Anarquista? I això què és?

— Doncs que matem els governants —respon bondadosament lady Reputa—.

— [Totes] ahhh…

— Hòstia puta paaaaaaaaaiaaaaaaa, no me sigues mala puuuuutaaaaaaa —exclama la Rosario—, però que vénen un munt de cotxes negres com quan donen els pisos!

6

Quan l'alcalde de Barcelona (enarborant bandera blanca i duent darrere els acollonats guardaespatlles) informa al pollastre que no existeix el doctor House, no s'ho pren molt bé. Al seu planeta —diu— no entenen de ficcions, ni de bromes. Mai es fan perquè no saben mentir. Així que

vol suposar que eixa informació serà un malentès. Per a deixar clar que l'assumpte és cosa seriosa, assassina amb una descàrrega mundial a tot militar de rang superior al de sergent. El comandant Fidel, mor per fi. Summament empipat, Lady Reputa exigeix que li veja el metge. Espantats, la resta de líders mundials proposen a la presidenta Chacon que busque una solució, perquè ells no volen saber res del tema.

7

L'alcalde de Badalona (ja que Aguinaldo Otegui es negà en rodó a eixir de la presó per anar on la nau) informa a Lady Reputa que al Servei Català de Salut hi ha molt bons internistes i que estaran encantats de veure'l, però que hi ha un tràmit burocràtic que complir i s'ha de demanar un nombre a Salut Respon. Entusiasmat i satisfet per la reparació de l'ofensa, l'alienígena es dirigeix a *Metges del Món* a arreglar el tema de la cartilla i la targeta de residència.

8

El Siriota i les seues amigues passegen per la vorera quan veuen vindre corrent al Camisón i les seues filles. La Reme els pregunta.

— Què passa?

— Que ens vandalitzen el pis, que està ja el paleta dins i tenim la televisió encara allí!

— Hòstia! —diu la Reme— Som-hi! Que truque el pollastre pel portàtil!

La multitut corre cap el pis per salvar la tele, i Lady Reputa contacta mentalment amb el paleta demanant-li que no comence encara a vandalitzar. L'altre diu que val, però que es donen pressa que a les dotze té un altre pis. El Camisón es queixa amargament.

— Açò passa per anar de bon rotllo! Açò passa per anar-nos-en amb l'ordre de desallotjament al pis de reallotjament sense haver venut aquest!

Finalment arriben a temps al pis, el Camisón rescata el televisor i el deixa on el contenidor de fems. Tots tornen als seus quefers.

9

Menys d'una setmana tarda en gestionar la cita prèvia, i això que s'han alleugerit els tràmits tenint en compte la importància del pacient

i que el pollastre es desesperà a la cua del mostrador del Server i es ficà a disparar amb la pistola làser als administratius... Així que li han adjudicat al Dr. Machuca, un cordobés poca-solta, que ha acceptat perquè no pogué concursar en l'últim trasllat i li han promès que si es fa càrrec del cas, després l'enviaran al Reina Sofia de Còrdova. Per la seua banda, els sanitaris esperen l'arribada de l'espècimen fumant a l'escala d'incendis.

10

El pollastre espera pacientment que li arribe el torn assegut a la cadireta de plàstic de l'avantsala del Centre d'Especialitats. La resta de pacients estan un poc incòmodes, sense atrevir-se a parlar amb una gallina, i el xitoxitota decideix trencar un poc el gel.

— Per quina hora va?

— Em sembla que per dos quarts de nou —respon una vella grossa—. Vostè quina hora té?

— Jo tinc a les onze..., però —Lady Reputa mira el rellotge de la paret— és ja vora la una.

— Ja prompte li toca, doncs —diu un jubilat que es recolza al garrot—. I vostè què duu a l'internista?

— Doncs els nervis, que se'm cauen les plomes d'ençà tres mesos.

— Jo vaig tindre gallines de xicotet —informa un vell sense dents— i els passà el mateix durant una època. Crec que era psicològic per un gat, però el vaig enverinar amb matarrates i es curaren...

— Si és psicològic al final haurà d'automedicar-se vostè amb antibiòtics —comenta una senyora molt gran—, és el millor.

— Doncs… —respon Lady Reputa, a veure si donen amb la tecla.

— A veure... Perquè como no es donen pressa —comenta la grossa— li pot passar com a mi, que duc cinc anys perquè em facen una reducció d'estómac.

— Què diu! No em diga vostè això!

— Haig de perdre pes, perquè ja vaig per cent vuitanta kilos [murmuris]...

La porta de la consulta s'obre i sona la veu del metge.

— Següent! Lady Reputa? Que entre Lady Reputa! *Cohone*!

— Ja em toca, per fi.

11

— Ha *traío* el volant del Metge de capçalera? —pregunta el doctor— Sense volant no puc veure'l…

— Per suposat. Em va advertir la Treballadora Social que necessitava el volant.

El xitoxitota extrau d'entre les seus plomes, baix l'ala, el volant d'un Seat Esplugues i el deixa sobre la taula. El Doctor Machuca se'l mira sense emetre judicis ni comentaris.

— Doncsací està el volant de la doctora Gutiérrez. Veges tu el treball que em va costar arrancar-lo...

— Bé, crec que serà *sufisiente* —respon Machuca— [mirant la resta del seu equip], prendrem aquest assumpte com una *intervensión* d'*intermediasión curtural*.

En menys de cinc minuts la gallina està pesada, tallada, mesurat el perímetre cranial... Li posen un termòmetre al cul i marca 39º. El doctor Machuca diu simplement:

— Sinc sentímetre de parasetamó.

La infermera Pino, una cinquantona gruixuda, carrega la xeringa, li obre el bec a la bestiola per sorpresa i li fa engolir la potinga agarrant-lo pel bescoll.

— Està molt bo, beu-te'l, no!, no ho llances, engoleix!, ENGOLEIX!, aaaixí..., veus?

—¡Coooo cocococó! ¡Có có cooó!

— Li he manat uns *nálisi*, un tòrax i un *lectro* —prosseguiex Machuca llegint uns papers amb les seues ulleres de prop—. Se'm va al taulell amb la història, li'l dóna a l'administrativa i que li done dos pots per a l'esput, que pot ser tinga tuberculosi. Si li puja la temperatura més de 38º se'm pren l'apiretal cada sis hores. Com a tractament de base se'm prendrà… Augmentine de cinc-cents matí tarde nit, set dies! Quan es faça les proves demane *sita* per a tres setmanes més tard. Següent! Consepsión Camacho! CONSEPSION*CAMACHO! ¡Cohone!

**[Una veu des de la sala d'espera]. S'ha fartat d'esperar!

* Cohone, doncs sí que es *jarta* prompte la gent. Vint anys duc jo esperant el trasllat. Doncs que passe Juan Carlos del Genoll!

12

Lady Reputa passa la resta del mes demanant cites, fent-se proves, arreplegant targetes i informes i cercant papers perduts. Ala seu infrahabitatge vandalitzada comenta prenent el berenar amb les veïnes, que l'apiretal li senta de meravella perquè ja no està tan cansat ni tan baix d'ànims. I l'antibiòtic, encara que li causa picors i vòmits, li està fent créixer de nou les plomes. Una dona major, Mari Carmen, li ensenya un cartell escrit a un cartró que duu penjat a sobre del pit amb una foto d'un home on diu: "el 22 de febrer de 2026 el meu home se n'anà amb la puta del tercer i després la puta el deixà".

— Damunt de *cornúa*, *apaleá*. Ho sabia tot l'edifici, tot l'edifici llevat de mi. Déu! Per què!

— Déu ho va voler. Pitjor el que em va passar a mi —diu la paia Remei—. Tots els dies el meu home deia que s'anava a llençar pel balcó i es va trastornar. Al final l'ingressàrem a un residència i es va morir.

— I el teu home —pregunta Mari Carmen—, de què es va morir?

— Doncs... que es llençà pel balcó de la residència!

— Però... això no és una negligència per part de la residència? —pregunta la gallina—.

— ¡Cá! Déu ho va voler, com la història de la puta del tercer —respon la Marí Carmen amb gest fatalista.

— Fotre amb Déu… Voleu que el mate? —pregunta el xitoxitota.

— Per nosaltres —diu Remei [es miren unes a altres interrogatives, diuen sí amb el cap]—, vaaaaale, mentre deixes a la Mare de Déu…

— Escolta xixotipuuuuuuuta, —pregunta la gitana Rosario assenyalant el desintegrador—, això que socarra mossos, com funciona? [gest d'esperança], que no ho dic pels estrangers, eh?, que no ho dic pels moros, els paquis, els rumanos o els japonesos que impedixen la integració…, eixe aparell, val també per als homes? Ho dic per uns quants fills de puuuuuuuta que jo em séééééé…

13

Aliè a la perplexitat dels capellans del món, que fa uns dies no aconsegueixen contactar amb Déu, l'alienígena torna a la consulta del Doctor Machuca i espera pacientment que el criden. Després de tres hores d'espera, rep l'ordre. El metge aquest matí sembla furiós, i els seues ajudants estan molt nerviosos.

— Molt bé, què li passa? —pregunta a Lady Reputa.

— Bé, estic ací perquè vostè m'ho diga, vaig vindre el mes passat...

— Que va vindre quan? I què? No puc recordar-me de tots els pacients, entén? A veure [gest majestuós], la història d'aquesta gallina.

Una MIR-2 li lliura amb mà tremolosa la Història Clínica.

— Però quina merda és açò? Està buida! —li diu al pollastre com tirant-li la culpa.

— Ah, jo no sé res.

— Calle!, què passa infermera Pino? Aquesta carpeta està buida!

— Que aquest matí han arribat uns senyors de la policia i s'han endut tot perquè és un assumpte de seguretat nacional i no sé què, no sé més. Ara estan buscant a la sala de cures i duent-se plomes en bossetes de plàstic...

— Que s'han endut la història? Com volen que diagnostique aquest pacient aleshores?

— Si serveix d'alguna cosa —diu Lady Reputa— puc carregar-me'ls...

— Per mi, no fique impediment, [inmediats crits d'agonia arriben des de la sala de cures], però això no soluciona el problema de la història… Vinga a treballar!

Novament Lady Reputa és mesurada i explorada pels metges residents.

— Alguna novetat amb el tractament? —pregunta Machuca.

— Doctor, que tinc ganes de cagar, però no tire res, només caca amb pipí roig de vegades.

— Doncs… feu-li un tacte. Infermera Pino, *proseda*.

La infermera es col·loca el guant i l'unta amb lubricant. S'apropa al

pollastre que ignora el que li ve a sobre... Li posa el dit al cul.

— Cooooo? Cóggg cocococ cóooo! NO!

— Ja! No ni què?. Endavant infermera —ordena Machuca.

— Cococoooo...

— Un moment —el doctor Machuca s'aixeca— Aquest pacient s'ha posat molt blanc... Efectivament, deixa de respirar i es desploma. El Dr. Machuca, amb els nervis, comença a donar instruccions.

— Que *ze noh* mor! *Er* carro *cohone*! *Er fibliradó*ací ara mateix! On cony *ta'l* carro!?

Les infermeres arriben amb el desfibrilador. Després de pegar-li quatre descàrregues, trencar-li les costelles amb el massatge i intubar-lo, ressusciten el pollastre, estabilitzen les seves constants i l'ingressen a l'UCI penitenciària del Germans Trias Renovado. Durant la convalescència diversos agents del Servei Secret Català que l'intenten apunyalar, són desintegrats. Després d'uns dies en *recu*, el xitoxitota passa a planta. Aquestes són les seves declaracions a la premsa gratuïta catalana.

— Estic content. He vist en Dr. House que els pacients cada vegada que els fan alguna cosa els metges del seu equip estan a puntet de morir-se, els salven amb corrents i després es curen. —comenta amb la traductora de sords movent les ales, ja que el tub l'impedeix parlar.

14

Les veïnes de Sant Roc, a diari li porten brou de pollastre perquè es recupere als Germans Trias Renovado. També li porten un porraco enorme ple de diverses substàncies.

— Fuma tranquil —li demana la Rosario—, que és de qualitat, eh pollastre?, que hem fet les companyes una *colesta* per comprar als del Pin Pon una cosa que torna la fe.

— I també ha contribuït el de l'estudi de grabació pirata —afegeix la Remei.

— I el barri, com està, Remei? —pregunta l'alienígena tombat plàcidament.

— Doncs com sempre. El Choto i la Chani que volen matar a la Consuelo, per ser filla il·legítima del pare, mort, i també al paiuno del seu home, ja que són aquests dos els que tenen dret a un pis nou, herència del difunt [mirada perplexa]… És a dir, són fills del mateix pare però no de la mateixa mare. La primera mare va morir i és il·legítima perquè amb la segona no es va casar. I ja saps que això *pa* els *tanos*... I el *don pin pon* que sortirà aviat i pega a les seves tres dones... El que va voler cremar el moro al maleter...

El xitoxitota s'asseu al matalàs, encén el porro i pega una calada profunda, posa els ulls blancs, les plomes blaves..., i cau rodó al llit. Les veïnes el contemplen amb prevenció mentre xiulen totes les alarmes. Esclata el pulsioxímetre, i entra la de la neteja preguntant que "què osties *paza* amb tant de *jaleo*! ".

— *Joé*, no em mireu així, —protesta Rosario— si era del pin pon!, si em van dir que era del bo!... Segur que s'ha desmaiat amb el rotllo que li estava afluixant la Reme!

15

Després de ser donat novament d'alta a l'UCI, el Dr. Machuca i el seu equip es passen a veure'l.

— Què tal? Té molt millor *aspeste*.

— Estic molt millor encara que escupi sang i em supuren les oïdes..

— Això és normal després del que ha passat. Ja ja ja.

— I com va el meu diagnòstic??

— Bé. De moment ja sabem que no li hem de posar el dit pel cul.

— Sens dubte té grans poders Doctor, tenint en compte que som invulnerables...

— Doncs ja veu que té un taló d'Aquil·les.

— Què? Què és això del taló?

— Ehhh, em sembla que és una història de la Bíblia en la qual a Jesucrist li passa alguna cosa als peus, camina sobre un llac o *murtiprica* unes serps..., *lagarto, lagarto*!

— Ah. A Jesucrist...

— Calle! el que és clar és que està millor. *Asín* que grip aviària no era.

I la depressió també se li ha tret. Ja sap, s'ha d'aprendre a controlar l'ansietat... Ser un mateix i deixar les responsabilitats de banda. No es pot estar tot el dia amb la càrrega al coll i se me'n va al *Proyesto Hombre* que ja he parlat amb els monitors i accepten gallines i bla, bla, bla. Doctora! [la MIR pega un bot], prepare l'alta que se'n va, el diagnòstic anem a posaaaar... *alopesia* idiopàtica!

— Li estic summament agraït doctor.

— A callar! Ja sap, se me'n va amb *er pratillo* volant, que diuen els *der* Pentàgon *qu'estan* molt preocupats amb què es complote amb *er* Binladen Junior. La infermera li donarà antibiòtics fins que porte l'informe al seu metge de capçalera i li faça les receptes bla bla bla. Bo, encantat, eh?, omple l'enquesta de satisfacció hospitalària i la fica al *busón*.

— Val. Fotre. Gràcies. L'hòstia... No, millor mire, em quede a Sant Roc.

16

Dotze mesos després, una flota de naus siriotes carregades de gallines malaltes dels nervis, col·lapsa el Sistema Català de Salut. Les veïnes de Sant Roc assagen amb els llançaraigs (mà de sant contra el maltractament de gènere) i el president de l'Associació de Veïns assigna els infrahabitatges vandalitzats. La verdadera immigració ha arribat.

Utopia

Oriol Rigola

Hi havia una vegada un gat molt jove i juganer, al que li agradava jugar a perseguir a les papallones i altres bestioles que poc a poc anava coneixent. El nostre protagonista caminava en mig de la desconeguda nit entre els arbres del bosc en una de les seves primeres sortides que feia sol. Aquella nit, el cel era més lluminós que mai, i això feia que entre els frondosos arbres hi haguessin alguns forats per on els rajos de llum penetraven. Aquests feien un meravellós joc de clarobscurs que produïen estranyes formes que el nostre jove amic imaginava que eren paratges llunyans que mai havia conegut on jugava amb animals del tot pintorescos que ell associava a aquell lloc imaginari.

Així que caminant, corrent i ballant entre les ombres, tot jugant amb elles de sobte es va trobar en mig d'una clariana on probablement les pluges del últims dies havien creat una petita bassa d'aigua, i dins d'ella s'hi trobava una cosa blanca i rodona que brillava amb molta intensitat. El gatet havia vist peixos de mil colors que rondaven pels rius i plantes que treien les seves fulles a la superfície com si la volguessin tapar. Però allò era molt diferent, mai havia vist res igual i li causava una atracció que mai havia experimentat. Estava emocionat, de seguida mirà endarrere, esperant trobar-se algun dels seus amics a qui poder-li explicar la seva descoberta. Un xic entristit, va veure que no hi havia ningú, i va acotar el cap. Va tornar a mirar cap a la cosa flotant i va girar-se de nou cap a ella. Com si d'un vall de flirteig es tractés, començà a moure's cap a un costat i cap a l'altre de la bassa esperant-ne una reacció, però allò no va moure's d'on era.

Aleshores va tenir una gran idea i va pensar en endur-se'l per poder-ho ensenyar a tothom. Va mirar-se de nou la bassa i aquella rodona brillant. Es posà a pensar en l'estratègia a seguir per agafar-la. Es va apropar a l'aigua cautelosament i va apropar-hi una cama, per intentar-la apropar a la vora i poder-la agafar. Però per sorpresa seva, l'aigua començà a fer onades i la seva troballa va trencar-se en mil fragments, milers de coses brillants flotaven en aquell moment per l'aigua. De seguida es va espantar, va retrocedir la cama amb rapidesa i girà cua, allunyant-se un xic de la bassa. Ple de tristor tornà a mirar endarrere i quina va ser la sorpresa quan va veure que la cosa rodona blanca i brillant tornava a ser allà, que no s'havia trencat. Un sobresalt d'alegria arribà al seu cor. Tornà a rondar la bassa i va emetre un fluix miol. Va pensar en repetir de nou la seva idea, però aquest cop ho faria més lentament, més suaument, per a que la cosa no s'espantés i es trenqués. I així ho va intentar de nou. Va tornar a posar la cama suaument, però la seva troballa començà a tremolar de nou amb les onades

que havia fet en introduir la cama, així que la va treure amb la mateixa suavitat. Poc a poc l'aigua tornà a la calma i la seva nova amiga torna a compondre's. Va començar a miolar, amb l'esperança que aquella cosa sortís de l'aigua i l'acompanyés. Els miols però tampoc no van tenir efecte.

El nostre estimat amic va donar-se per vençut i així va decidir estirar-se davant la bassa i quedar-se mirant la seva troballa, la seva nova amiga, la cosa rodona blanca i brillant, aquella que alguns diuen que era la lluna reflectida en una bassa d'aigua que s'havia format per les pluges dels últims dies o aquella altra que alguns coneixem com a utopia i que sabem que encara que mai la puguem arribar a tocar amb les nostres mans, sempre ens agrada quedar-nos aprop d'ella.

Paraules

M. Antònia Forteza

e sobte, amb la claror dels teus ulls foscos em vaig sentir bé. En un moment ens vam agafar les mans i ningú ens va mirar.

Quants instants de temps he gastat per trobar-te? potser masses.

Avui era el dia en que el poder tornaria a establir-se. Massa dies de paraules i bones maneres. Gent lluitadora deien alguns. No hi havia cues, però tot seguia el seu curs. Jo, una part d´un temps ja passat, envoltava la gent que semblava no veurem. Les urnes eren plenes i la identificació imprescindible. Aquell tros de plàstic que donava dignitat o la llevava, que ens feia persones o ens obria camí al traspàs enmig de la mar. Allò que jo no tenia ni mai havia tingut.

Vaig seguir i ens vam tornar a trobar, de cop, allà eres, al banc escoltant la paraula de Déu. La paraula en boca d´aquells que et volen controlar i oprimir. Aquesta paraula de dogma, de falsos encanteris i allà eres. Temps de paraules. Ens vam agafar les mans i ningú ens va mirar.

Vaig seguir el meu camí, sentia musica i em vaig apropar. La gentada cridava, mirant-se la desfilada. Caminaves a pas ferm, un entre molts. Eres tu o eres ells? O simplement no eres. Tot per una bandera i un tros de terra. Avui el poder tornaria a establir-se... i on eres tu? Et vaig cercar i aprop, ens vam tornar a trobar. Sabia que vindries amb mi. La força de la raó mou muntanyes.

Tots, com un sol vam seguir, cadascú sabia que seguiria i que ens tornaríem a despertar. Seguiríem a les escoles, a la feina, al sindicat o al carrer i sobretot a casa.

Jo, mascle o femella. Jo col·lectiu. Jo Llibertari. Vinc d´un temps passat, això diuen alguns però mai he mort. Sempre he estat aquí amb vosaltres. Jo col·lectiu, em diuen Anarquia, em passejo pel món despertant consciències, perquè mai m´han pogut callar. Sóc el teu veí, la teva amiga, sóc el que vé de lluny, el que no es calla, l´homosexual i la dona valenta.

Ara que s´ha acabat el dia aniré a descansar perquè sé que tu estàs allà al meu lloc, a tots els llocs lluitant.

Família laboral

Anna

– Mare, has vist el meu fill?

– No, no en tinc ni idea... Ah no, sí! És a la banyera, arrugant-se. Necessita un bon bany després del que ha passat.

– No em miris com si en tingués la culpa ni em parlis en segones. –La mare ja sabia per on anaven les paraules de l'àvia de son fill.-

– No, no... jo res! Pst!Només et dic que la gent...

– Però a veure! No és normal – va interrompre la mare- que un noi es suïcidi, o es vulgui suïcidar als disset anys. Sempre s'ha de voler seguir viu, encara que només sigui per curiositat.

La Dolors feia que no amb el cap. No entenia la poca comprensió de la seva filla cap al seu nét.

– Això de tenir un fill és una autèntica merda.

Els ulls de la Dolors es van fer com dos plats de cop mentre la seva filla continuava remugant.

– Si es mora, jo em moro amb ell. No veus que no podem estar junts? Intento pensar que no m'importa tant per evitar que em faci mal. Però no puc, collons, no puc. I em fot.

– Què t'empatolles, de quina pasta estàs feta tu?- No creia el que sentia era tant fort el que escoltava i sortia de la boca de la seva filla que tot i tenir vuitanta anys encara no sabia què dir en moments com aquests. -

– Mira mama, tu ho sabràs molt bé que has tingut uns quants fills, eh? Es tracta de la poca capacitat que tinc per controlar la por. La por a què li passi alguna cosa. No és por a què es mori, o sí, potser sí...Però més gran és el dolor només de pensar que

es pot morir. Si el meu fill es mora, no sofriré, no ho passaré magres. Em destruiré. Deixaré d'existir encara que estigui viva.

– Ets una merdes Tània. Ets una merda. No ho veus que hi ha gent que amb poc és feliç? La sobredosis del teu fill és una conseqüència del teu neofeminisme i la teva falta d'integritat.

L'ambient es crispava, la Tània carregava informació i la processava de manera obsessiva. Però la seva mare continuava.

– T'has convertit en el caçador caçat. Mira't! Vas al gimnàs, treballes com una condemnada, et mires tristament al mirall, si no ets a casa descansant, ets treballant . I a sobre! Has d'aguantar les exigències del teu ex-marit. Vols que esperi i aguanti fins al final, quan el cap t'exploti contra la paret?

– Com t'atreveixes a parlar-me així?He fet tot el que he pogut. M'he comunicat amb ell amb les millors de les intencions i des de molt endins del cor. Però clar, digui el que digui és igual, no serveix.

– Beh! Vés a fregir espàrrecs. Només li has donat el temps que et sobrava. Li has donat les sobres de merda, has atès a la segona fila d'espectadors després de la primera, que és anar d'oficina en oficina, o de mítings escoltant discursos amb aperitius absurds. Quan estàs cansada i no tens ganes d'escoltar-lo l'ajudes. La teva vida, el teu fill ha sigut reemplaçat per xorrades de tarats mentals. El teu eix central ha anat a parar a la claveguera. No vius per tu ni tens la teva vida, ni molt menys.- Dolors es va aturar per empassar saliva i respirar. Havia de digerir tot allò que estava traient des de molt endins feia molt de temps.- Però Tània, et felicito . Ja estàs dins de la juguesca de classe mitjana moderna progressista. La teva democràcia capitalista ha devorat la teva integritat. Ets una farsant. Després d'aquesta conversa quedaràs igual, tornaràs al cafè i a la oficina sent igual d'hipòcrita i merdes com ara. I tindràs la consciència tranquil·la perquè ets una moderna. Una dona adulta, emancipada amb fill treball i un bon piset. Què més vols? Ets una farsant i et mereixes el meu màxim rebuig.

La meva (1a) mala experiència amb la poli

JO EM CONSIDERAVA UN ADOLESCENT AFORTUNAT

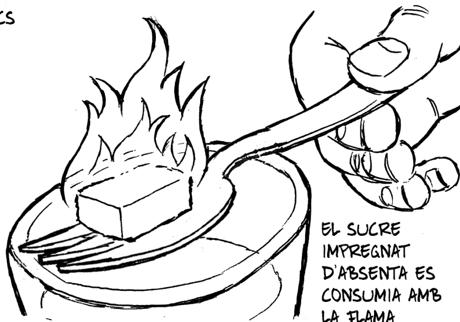

EN UN FANZINE QUE HAVIA LLEGIT FEIA POC DEIA QUE "QUI NO HA TINGUT MAI UNA MALA EXPERIÈNCIA AMB LA POLI, O BÉ ÉS UN PRIVILEGIAT O UN AFORTUNAT".

AQUELLA NIT ESTAVA FENT UNES ABSENTES AMB ELS AMICS

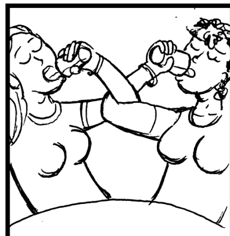

TAL I COM EL MEU ESPERIT ES CONSUMIRIA PER LA BRUTALITAT POLICIAL, UNA ESTONA MÉS TARD

ELS SANT HILARIS ES SUCCEÏEN UN RERA L'ALTRE...

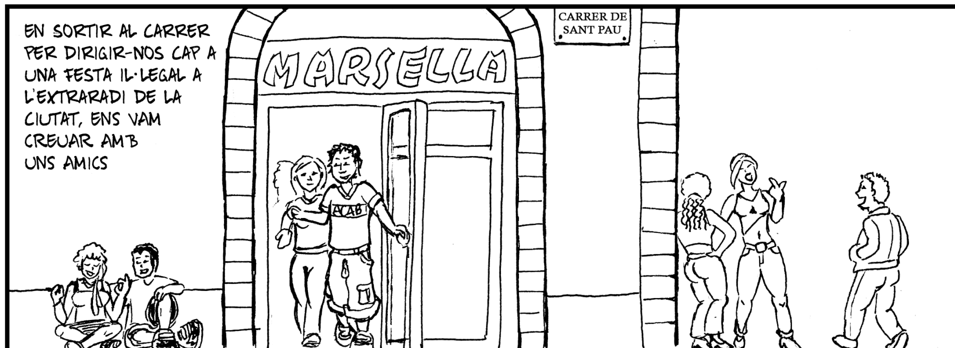

...I EN AIXECAR-ME ES VA PRODUIR L'EFECTE MORAT INSTANTANI

VAIG SENTIR DE COP COM L'ALCOHOL S'APODERAVA DEL MEU CERVELL

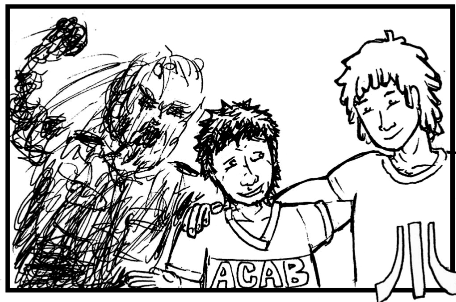
NÀVEM CAP AL METRO QUAN VA SUCCEÏR L'ACTE FATÍDIC

EN VEURE EL COTXE DE POLICIA NO SE'M VA OCÓRRER RES MÉS QUE DIR CANTANT:

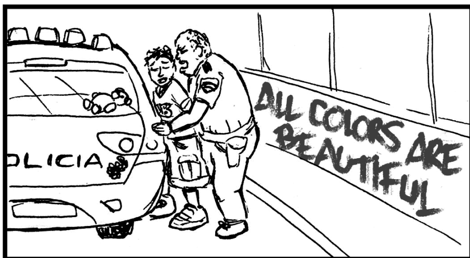
I VAIG SEGUIR IGNORANT EL PERILL QUE M'ASSETJAVA...

EM VA IMMOBILITZAR EMPOTRANT-ME CONTRA EL COTXE AMB UNA BRUTALITAT PROU PEL·LICULERA.

POLICIA
091
POLICIA

LO.. LO SIENTO MUCHO, YO NO QUERIA...

EN AQUELLS MOMENTS NO N'ERA CONSCIENT, PERÒ MÉS TARD EM VAIG ADONAR QUE DAVANT L'AMENAÇA INEXPUGNABLE I TOTALITÀRIA DE LA POLICIA, EM QUEDAVA TOTALMENT ANUL·LAT COM A PERSONA PER RENDIR-ME ALS SEUS PEUS.

SE'M VA PASSAR EL MORAT I LES GANES DE FESTA DE COP I M'EN VAIG TORNAR CAP A CASA AMB LA CUA ENTRE LES CAMES. EM VAIG QUEDAR MOLT PERTORBAT MALEINT-ME ELS ÒSSOS PEL QUE M'HAVIA PASSAT.
AQUÍ VA COMENÇAR LA MEVA **CONSPIRANOIA**.

EL MEU CERVELL ANAVA A CENT, IMAGINANT-ME TOT EL PITJOR QUE EM PODRIA ARRIBAR A PASSAR A PARTIR DE LLAVORS. TOTS ELS MEUS PENSAMENTS TENIEN EL MATEIX DESENLLAÇ: LA PRESÓ I ELEVADES MULTES QUE ENSORRARIEN A LA MEVA FAMÍLIA DEGUT A LA MEVA INSOLVÈNCIA ECONÒMICA. M'IMAGINAVA QUE EM FARIEN UN MUNTATGE POLICIAL CONTRA EL QUAL NO HI TINDRIA RES A PELAR, JA QUE LA MEVA PARAULA CONTRA LA SEVA, NO VAL RES.

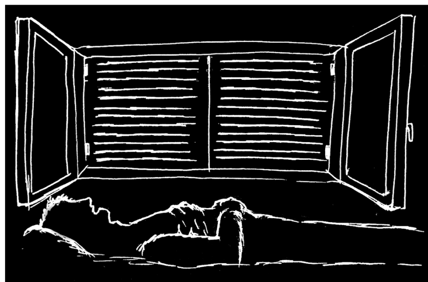

JA TENIA PREPARADA LA MEVA DEFENSA PER QUAN EM CITESSIN A JUDICI: DIRIA QUE EM VAN ENTENDRE MALAMENT, QUE EN REALITAT VAIG DIR: LA POESIA, TORTUGA ASSESSINA! O CITARIA MÚLTIPLES CASOS DE TORTURA I ASSASSINATS EN MANS DE LA POLICIA D'ARREU DEL MÓN I D'AQUÍ L'ESTAT ESPANYOL.
LI PREGUNTARIA AL JUTGE: EXPOSAR UNA VERITAT ÉS UNA OFENSA?

TAMBÉ TENIA MANIA PERSECUTÒRIA. CREIA QUE TENIA PUNXAT EL MÒVIL I EL CORREU ELECTRÒNIC, I PER TANT, SOSPESAVA ESCRUPULOSAMENT LES MEVES PARAULES ABANS DE PRONUNCIAR-LES O ESCRIURE-LES.

POTSER EL MÉS DESQUICIANT DE TOT PLEGAT ERA QUE ALGUNES NITS NO PODIA DORMIR I TENIA MALSONS ESTAN DESPERT

SENTIA ALGUN SOROLLET I EM SOBRESSALTAVA PENSANT-ME QUE ERA LA POLICIA.

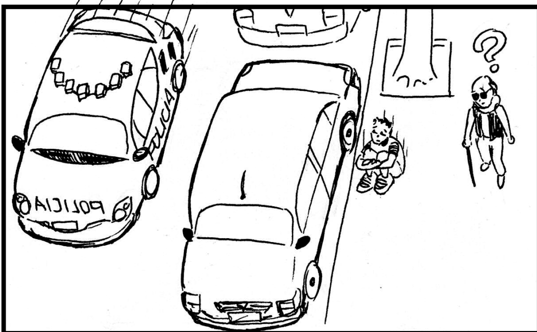

QUAN ANAVA PEL CARRER I EM CREUAVA AMB LA POLI..

CONTENIA LA RESPIRACIÓ I INTENTAVA AMAGAR-ME...

...O FER VEURE QUE ERA UN BON CIUTADÀ NORMAL I CORRENT QUE SURT AL CARRER PER CONSUMIR

OFERTA!!
90% MENYS
ESTALVIA'T ELS COSTOS MEDIAMBIENTALS!!*

TOT EL QUE VOLS I QUE NO NECESSITES A PREUS BANALS

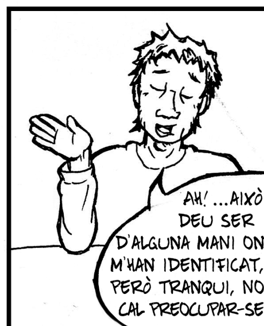
*perquè pagar-los tu, si els poden pagar els teus néts?

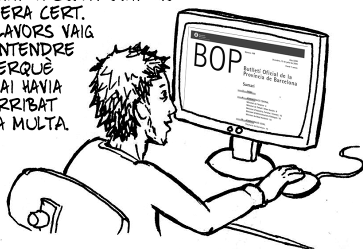
EPÍLEG

AMB EL TEMPS, LA PARANOIA VA ANAR AFLUIXANT FINS QUE VAIG ACONSEGUIR TORNAR A PORTAR UNA VIDA "NORMAL". COM QUE MAI VA ARRIBAR CAP MULTA A CASA MONS PARES, JA M'HAVIA OBLIDAT DEL TEMA QUAN AL CAP DE 2 ANYS MA MARE HO VA TREURE A LA LLUM

IMMEDIATAMENT, VAIG ANAR A COMPROVAR-HO I ERA CERT. LLAVORS VAIG ENTENDRE PERQUÈ MAI HAVIA ARRIBAT LA MULTA.

EL POLI QUE EM VA DENUNCIAR ANAVA TAN PASSAT DE VOLTES QUE VA MESCLAR EL NOM COMPOST DEL MEU POBLE AMB EL NOM COMPOST DEL MEU PARE, AIXÍ DONCS, LA MULTA VA ARRIBAR A MONT-MARC ENLLOC DE MONT-RAL.

Na Margalideta, sa pagesa de la Vall Verda

Carlos Serrano De Costitx

Hi havia una vegada un petit regne anomenat La Vall Verda que tenia tres poblets. Un nomia S'Hortet perquè era ple de horts amb moltes verdures i granges amb animals. En aquest poble quasi tothom feia feina als horts o guardant els animals, hi havia també una fustera i un sastre. Un altre se deia Es Molí des Forners perquè a part de tenir també alguns horts tenia grans terres sembrades amb blat, i tenia un molí, on feien la farina amb el blat, i dos forns on feien el pa que menjaven als tres pobles. En Es Molí dels forners la gent feia feina conreant el blat, fent la farina i el pa, a més hi havia una metgessa i un ferrer. I es tercer era Ses Casetes, que igual que els altres dos tenia alguns horts, nomia Ses Casetes perquè tenia unes cases molt guapes fetes de pedra i amb teules roges. Els seus habitants es dedicaven principalment a construir les cases dels tres pobles, i a arreglar-les quan tornaven velles. A Ses Casetes també vivien el carreter que duia coses i persones d'un poble a un altre, el vinyater que feia vi i s'hostalera que guardava s'Hostal.

A més dels tres poblets i havia una escola i el palau de la Princesa. S'escola, però, feia molt de temps que estava tancada i la professora, que vivia a Ses Casetes, des de que es va tancar feia de picapedrera. L'escola que un temps era plena de nins i nines aprenent i jugant ara estava trista i buida. I per què passava això? Passava perquè la princesa Pixeris com era princesa volia tenir cada vegada més coses, cada vegada una casa més grossa, cada vegada més servents, cada vegada menjars més exquisits i cada vegada més doblers per comprar joies i preciosos mobles a altres regnes. I obligava a les persones que vivien a La Vall Verda a donar-li cada vegada més coses i més doblers i a fer més feina per a ella tenir tot el que volia, ja que les princeses no fan feina; i per tenir coses és necessari que qualcú en faci. A qui no feia el que ella manava el tancava a les cel·les del palau fins que sa seva família o els seus amics pagaven perquè l'amollàs. Com la gent de la Vall Verda no

podien fer tantes coses com na Pixeris demanava també els nins havien de fer feina i no podien anar a s'escola ni tenien temps per jugar. Però la princesa quantes més coses tenia més en volia i cada vegada era més difícil fer-la contenta.

A S'Hortet vivia una nina anomenada Margalida que feia d'hortelana i de pagesa. Un migdia, que estava ella tota sola cavant patates perquè el seu pare era a ajudar a uns veïnats i sa mare era a guardar les ovelles comparegué la princesa Pixeris que tenia molta gana. En veure a na Margalida li ordenà que li cuinàs una porcella amb patates, però a ca na Margalida no tenien porcs perquè la princesa ja se'ls havia endut tots. Quan na Margalida li va voler explicar, na Pixeris no la va voler escoltar i li va dir que ho fes tot d'una o la duria a tancar. Na Margalida entrà a la casa i després d'una estona sortí amb un plat de patates fetes al forn. La princesa en veure que només hi havia patates les va tirar enterra i va manar tancar na Margalida tot d'una per no haver fet el que ella li havia demanat.

El vespre, quan n'Aina i en Tòfol, els pares de na Margalida, tornaren a ca seva trobaren que ella no hi era i varen anar a veure al veïnat de més aprop, en Pere, que era l'home més vell del regne i també el més savi, perquè quan na Margalida anava a qualque banda i ells no hi eren deixava dit a en Pere on anava. Però en Pere els va dir que na Margalida no havia anat a veure'l. N'Aina i en Tòfol començaren a preocupar-se perquè na Margalida mai s'anava fora dir res. Passada una estona de cercar-la per tot el poble se toparen amb el carreter que havia quedat a passar el vespre a S'Hortet. El carreter els hi digué que havia vist com la princesa i els seus soldats duien na Margalideta al palau.

N'Aina i en Tòfol no pogueren dormir en tota sa nit pensant en sa seva filleta a la que tant estimaven. Al matí partiren molt prest cap el palau. En ser allà els soldats els feren sabre que la princesa no rebia a ningú però ells no se'n volien anar fora sabre si na Margalida estava bé. I així esperaren tot lo dia i tota sa nit. Als tres poblets havia arribat la notícia de que n'Aina i en Tòfol eren allà esperant i la gent de S'Hortet ajuntaren unes tomàtigues, un poc d'oli i una manta feta pel sastre i li donaren al carreter per dur-ho als pares de na Margalida. La gent del Molí dels Forners els envià un pa i els veïnats de Ses Casetes un poc

de vi. Així fou que N'Aina i en Tòfol esperaren sense passar ni fam ni fred i molt contents de que els hi haguessin enviat totes aquelles coses. Finalment al matí següent na Pixeris sortí del palau i n'Aina fou corrent a demanar per la seva filla. En Tòfol arribà després. La princesa explicà el que havia passat i que si volien que amollàs na Margalida havien de pagar 20 monedes d'or o pagar amb un porc, quatre enfilalls de tomàtigues, un vestit vermell, una cadira nova i dos barrals de vi. N'Aina i en Tòfol tornaren cap a ca seva molt tristos perquè ells no tenien or, no tenien cap porc, només els hi quedava un enfilall de tomàtigues, i no podien pagar al sastre per fer el vestit ni a la fustera per fer la cadira ni al vinyater pel vi.

En Pere, que havia estat moltes vegades a les cel·les del palau i sabia que allà no s'estava gens bé, anà a veure als veïnats dels tres pobles i els explicà el que passava. Com na Margalida i els seus pares sempre havien ajudat als seus veïns eren molt estimats per tota la gent de la Vall Verda. I cadascú va posar el que va poder fins tenir tot el que havien de menester per pagar a la princesa.

El carreter, amb el carro carregat amb les tomàtigues, el vestit vermell, la cadira, el vi i el porc anà a cercar en Tòfol i n'Aina i els acompanyà a veure la princesa. Arribaren al palau i donaren als soldats que hi havia a la porta tot el que duien per a què ho fessin arribar a la princesa. Però passà que un dels soldats va pensar que si agafava dues tomàtigues na Pixeris no s'entemeria i així ho va fer, se va menjar les dues tomàtigues. Quan la princesa ho va tenir tot, tot d'una va veure que un dels enfilalls no era sencer i va fer cridar n'Aina i en Tòfol que esperaven defora del palau. Els hi va dir que com faltaven tomàtigues si volien que na Margalida sortís un d'ells hauria de quedar a fer de servent. Sense entendre que havia passat, n'Aina i en Tòfol xerraren molta estona que farien. Finalment en Tòfol va convèncer n'Aina de que quedaria ell. Així la princesa deixà que na Margalida partís amb sa mare però en Tòfol no podria sortir més del palau.

Nina i mare arribaren a s'Hortet i allà les esperaven persones dels tres pobles que estaven preocupats per na Margalida. D'altres esperaven per demanar pels seus amics que estaven tancats, ja que durant els darrers anys no havia sortit ningú dels que la princesa havia tancat al palau.

Na Margalida els va dir que havia vist a sa gent per sa que demanaven, que tots passaven fam perquè només els hi donaven pa fort i pells de taronja i això quan no els hi donaven un brou fet només amb aigua calenta amb sal. I que molts estaven malalts perquè dormien enterra, no tenien mantes i ningú feia netes les cel·les. Tots els que escoltaren na Margalida s'anaren d'allà molt tristos pels seus i enfadats amb la princesa però tothom tenia por i no s'atrevien a fer res. Alguns van enviar mantes i menjar als seus familiars que estaven tancats però un dia saberen que tot el que duien s'ho quedaven la princesa i els soldats i deixaren de dur coses.

Na Pixeris que mai era feliç amb el que tenia seguia demanant cada vegada més coses i cada vegada hi havia més gent que no podia pagar. I tots els que no pagaven els feia tancar. Els valletans, que així es deien les persones que vivien al regne, seguiren aguantant sense dir ni fer res perquè si qualcú es queixava també el tancaven.

Ja havia passat quasi un any des de que na Margalida havia sortit del palau. I com cada any els valletans havien amagat menjar i beure perquè la princesa no els prengués i poder fer una festa on es trobaven tots. La festa la feien davant l'escola. Arribà el dia de la festa i allà es reuniren tota la gent de la Vall Verda i pararen taula i feren tots els preparatius per començar. Però aquell dia la princesa havia anat a passejar acompanyada pels soldats i així fou com passà per allà on s'havia de fer sa festa. I en veure tot aquell menjar i tot aquell beure s'enfadà molt i manar els soldats que ho carregassin tot al carro del carreter, ordenà a aquest que dugués el carro al palau i digué als valletans -M'heu enganyat, heu amagat menjar i beure i ara m'ho enduré tot i cada setmana enviaré els soldats perquè cerquin dins les vostres cases- . Na Margalida en sentir això se va acostar on era la princesa i davant tothom digué -Tu, Pixeris, que no saps que és la feina, que no saps que es conrear ni fer pa ni construir tens un palau molt gros que noltros hem fet i cada dia fas festa amb els soldats i menjau a la taula que la fustera ha fet i als vostros plats hi ha els animals que noltros hem criat i les verdures que hem sembrat i beveu del vi que el vinyater ha fet i vestiu amb robes que el sastre ha teixit, i noltros que hem fet tot això quasi no tenim per menjar ni per vestir i no podem fer festa mai- . La princesa en sentir això s'enfadà encara més i tornà tancar na Margalida, sa mare se va oferir a

anar de serventa a canvi de que no la tancàs, però na Pixeris contestà -Vendràs a fer de serventa però no deixaré lliure sa teva filla i encara que estiràs al palau no veuràs mai en Tòfol-. Després de tot això ningú no va xerrar més fins que al moment de partir, el carreter que era damunt el carro no es va moure. Un soldat li ordenà que partís però ell seguí callat i quiet. Finalment, s'aixecà, va amollar sa somera que havia d'estirar del carro, la va arruixar perquè fugis i digué -si voleu també me tancareu a jo però no vos ajudaré a prendre totes aquestes coses als meus amics i veïnats i haureu d'estirar voltros del carro-. La princesa que ja no podia estar més enfadada va dir als soldats que també duguessin el carreter a tancar i va ordenar a dos veïns que estirassin el carro que si no també els faria tancar i així fins que a part de na Margalida, n'Aina i el carreter se varen dur deu persones més. Na Pixeris ja no podia més i ordenà dos soldats que agafassin ells el carro i varen anar cap el palau. Tots els valletans quedaren allà tristos i enfadats amb la princesa perquè a tothom li havia pres qualque persona que estimaven. Decidiren que això no podia seguir així i quedaren en veure's aquell mateix vespre a s'Hostal de Ses Casetes.

Arribà el vespre i a s'Hostal es trobaren tots els valletans que encara estaven lliures, discutiren moltes hores que podien fer i no es decidien perquè tenien molta por dels soldats i de la princesa. En Pere que havia estat tot el vespre callat escoltant els seus veïnats quan era ja la matinada s'aixecà i xerrà -Si voleu que la princesa deixi lliure a sa nostra gent hi ha una manera, serà molt dura per a noltros i per a tots els que estan tancats. Na Margalida, quan ha dit a la princesa que tot el que tenen ella i els soldats ho hem fet noltros, tenia raó. Si no els hi donam res no tendran res- Un jove del poble de Ses Casetes que hi havia allà digué -Però si no li donam allò que demana ens farà tancar i ens prendrà el que tenim-. En Pere va pensar un moment i contestà -Tens raó, però no farem res ni tendrem res, així res ens podran prendre i la princesa no ens pot fer tancar a tots perquè el palau no és tan gros i si la princesa vos ordena als caseters que faceu una presó, voltros no la fareu i no cabrem tots a les cel·les del palau-. -Que menjarem? Si no sembram res- Va demanar una dona des Molí dels Forners. Aquesta vegada no contestà en Pere si no que ho va fer la professora i digué -Tots noltros hem hagut de menjar garroves més d'un pic perquè no teníem res més i tots sabem que és passar dos dies fora menjar, i com ja no ens queden

animals que mengin garroves en tenim moltes. Així que de fam no ens morirem- I tothom estigué d'acord, i també acordaren veure's un pic a la setmana per sabre si tothom estava bé i així ho feren, ja no sembraven ni cuidaven els camps, els caseters ja no construïen, la fustera no feia mobles, el ferrer no feia eines ni armes pels soldats, el sastre no feia mes roba i ningú de tots els valletans feia res més que passejar, xerrar i cantar i els nins, encara que només podien menjar garroves, tornaven jugar pels camins i els camps.

Passada una setmana, així com la princesa havia dit, els soldats varen anar a mirar dins les cases de la gent per veure que no amagaven res. I varen veure que ningú feia feina als camps ni al molí, ni als tallers ni al forn i que a les cases no hi havia res. Com no podien dur tothom a tancar perquè era molta gent i no sabien que fer varen enviar a un dels soldats a demanar ordres a na Pixeris. Ella va ordenar comptar quanta gent cabia a les cel·les i els soldats varen dir que com el darrer any havien tancat molta gent a les cel·les ja només cabien quinze persones més. Finalment els soldats agafaren cinc persones de cada poble i les varen dur a tancar. Al vespre se reuniren un altre pic tots els valletans a s'Hostal i encara que entristits perquè hi havia més veïnats tancats també estaven contents perquè en Pere tenia raó, no hi cabien tots a les cel·les. I decidiren seguir sense donar res a la princesa però estaven preocupats per la gent que estava tancada perquè sabien que la princesa no els donaria de menjar. I mentre xerraven d'això una nineta molt petita que nomia Joaneta va dir -Darrera el palau hi ha una finestreta. I jo soc molt petita i me puc amagar bé i puc acostar-me al palau sense que ningú me vegi i puc entrar per sa finestreta i puc donar menjar als que allà estan tancats- Els valletans tornaren xerrar molta estona perquè passaven pena pel que pogués passar a na Joaneta si la princesa o els soldats la veien, però no varen trobar una altra solució i a partir d'aquell moment cada vespre donaven un paquet a na Joaneta perquè ho dugués a tots aquells que la princesa havia fet tancar. Així ja no hi havia perill que ningú es morís per no menjar. I va passar el temps i la princesa va ordenar als caseters que fessin una presó i aquests no varen voler i no podia tancar més gent.

Com feia temps que ningú li donava res, na Pixeris va haver de

començar a vendre els seus mobles i les seus vestits per donar menjar als seus soldats perquè sinó s'anirien. Va arribar el dia en que no tenia res més per vendre i molt enfadada amb tots els valletans ordenà als soldats que cremassin les cases dels pobles i sembrassin ells els camps. Però els soldats igual que la princesa no volien fer feina perquè no n'havien feta mai i començaven a tenir gana. Deixaren la princesa tota sola i anaren a altres regnes a fer de soldats per altres princeses i per altres reis.

La princesa que ja no tenia soldats per obligar la gent a fer les coses ni per vigilar el palau no volia demanar ajuda a altres regnes perquè ella era princesa i sabia com d'egoistes eren les princeses i els reis i que si sabien que ella ja no tenia soldats li prendrien el palau i les terres. Ella no volia que això passàs. Els valletans en veure que els soldats fugien varen entrar al palau, varen obrir totes les cel·les, varen tornar a poder abraçar als seus veïnats que feia tant de temps que no veien i xerrar amb ells. Na Margalida, els seus pares i tots varen quedar lliures.

Aquell vespre els valletans se varen reunir una vegada més i decidiren que ara que ningú els podia prendre el que sembraven ni el que feien tornarien fer verdures i pa, mobles i eines i que tornarien obrir s'escola. Estava tothom xerrant d'aquestes coses però na Margalida no podia deixar de pensar en na Pixeris que havia quedat tota sola al palau i va dir als seus veïns -Ara la princesa ja no ens pot prendre res i tampoc té res. Se podria dir que ara és com noltros. I encara que ella ha estat molt dolenta amb noltros ara ja no ens pot fer res dolent i me fa molta pena que hagi d'estar al palau tota sola i sense res per menjar- tots xerraren sobre això, anaren al palau i digueren a na Pixeris que si volia podia triar a quin poble viure i que els caseters li farien una casa però per tenir menjar, roba i mobles hauria de fer feina com tothom.

A partir d'aquell moment se va tornar a obrir l'escola i els nins i les nines tornaven a aprendre i a jugar i no havien de fer feina tot lo dia. I el palau se va utilitzar per fer les reunions i les festes. I tots els valletans podien viure millor perquè ja ningú els prenia el que feien, no havien de fer tantes hores de feina, tenien temps per xerrar amb els seus amics, podien passejar i estar amb els seus fills i fer qualque festa. Na Pixeris, que ja no era princesa i que ara era veïna de na Margalida i els seus pares, se cansava molt fent feina perquè no n'havia feta mai. I encara

que ja no tenia doblers, ni tants de vestits, ni corona, ni soldats ni regne va descobrir que ara que era igual que tothom tenia coses que mai havia tengut, tenia amics i la gent que mai l'havia estimat perquè ella els hi prenia tot ara l'estimaven com a qualsevol altre veïnat. I va demanar perdó a tothom per haver estat tan egoista i dolenta amb ells i els valletans la varen perdonar. Així fou com na Margalida, n'Aina, en Tòfol, en Pere, na Joaneta, sa professora, na Pixeris i tots els valletans i valletanes varen poder viure lliures... varen poder viure feliços.

El peiot conspirador

Joan Marca i Tristan

’agradaria començar aquesta increïble història confessant-vos que , si fa temps , em definia com ateu irreverent i me’n reia obertament de tot el que fos sagrat o sobrenatural , ho feia per pura ignorància . No hi ha res més valent i a l’hora perillós que la ignorància . L’amarga lliçó la vaig començar a aprendre durant el meu primer viatge a Mèxic , on entre d’altres capricis , volia banyar-me en l’oceà pacífic i amb aquesta (en principi innocent) intenció , vaig adquirir un bitllet d’autobús des del D.F. fins Acapulco .

Un cop enfilat dalt la *guagua* corresponent , el que d’entrada es presentava com un avorrit viatge de més de 8 hores de carretera , de seguida es va veure amenitzat amb l’amable conversa del meu company de seient . Era un vellet “chaparro” , amb el rostre llaurat per massa jorns de sol i feina i, tot i així , no hi havia cap engruna de ressentiment en llur parla ; Ans el contrari , tenia una simpatia encomanadissa i una edat massa venerable com per a sospitar res de dolent quan va explicar-me que era mig xaman , bo i oferint-me un trosset de peiot que em faria més curt el viatge . I va ser cert ; Aquella ingesta de peiot , que sense cap recança vaig acceptar , va fer que el temps es dilatés de forma tant curiosa que , tot i semblar que les coses anessin més lentes , el trajecte se’m va fer molt curt i quasi sense adonar-me ja érem a destí .

M’acomiadà del vell agraint-li el “viatge” que m’havia proporcionat i pel que no va voler acceptar , ni tant sols , que el convidés a cafè i se’n anà afegint com a única resposta un misteriós “ja ho trobarem” . No sospitava llavors fins a quin punt eren

premonitòries aquelles paraules . Marxava , però restant esclau d'un vincle telepàtic al que inconscientment havia quedat lligat i del que no vaig saber res fins uns mesos més tard .

Un cop satisfet el desig de submergir-me en les onades del pacífic , vaig continuar fent el turista per Mèxic : contemplant els megalòmans gegants de Tollan (antiga capital Tolteca , rebatejada com a "Tula" pels sanguinaris i demagògics "descobridores" i que actualment porta l'honorable cognom "de Allende") , gaudint de l'extraordinari art precolombí en el museu d'antropologia de Txapultepec (tant imperdonable és no visitar-lo com deixar de veure la casa que a Coyoacan tingueren Frida Kahlo i Diego Rivera) , extasiant-me amb el meravellós espectacle de la vall de la papallona monarca en Michoacán (milions i més milions de lepidòpters multicolors entapissant fins a la última engruna de superfície d'un majestuós bosc de coníferes : inefable!) , … i d'altres experiències "culinariculturals" que no tinc intencions d' explicar-vos .

El cas és que de tornada a Catalunya la trobada amb el mig xaman va quedar relegada en un fosc racó de la memòria , durant un grapat de mesos , fonent-se en la boira de l'oblit fins que , de sobte , una mala nit , en el millor de la son , se m'aparegué la seva imatge clarament gravada damunt les meves parpelles closes; A l'hora una veu d'ultratomba , impossible de descriure de tant esgarrifosa com era , em ressonava dins del cap amb una macabra cantarella : "Ayúdammeee.., ayúdammeeee….., "; Podeu ben creure que no vaig poder aclocar l'ull la resta de la nit .

L'endemà , convençut de que aquell incident era el rebut que les meves neurones em feien pagar per l'excessiu consum de marihuana , vaig prendre la ferma decisió de reduir dràsticament la dotzena llarga de porros que habitualment fumo a diari, a tot just , un parell . El sacrificat esforç fou de bades ; No hi havia forma humana de deslliurar-se d'aquell vell .Nit rere nit , setmana rere setmana , no aconseguia dormir més d'un parell d'hores seguides

sense que aquella maleïda veu em desvetllés del meu desitjat son amb l'odiosa disharmonia del : "Ayúdameeeé…."Era absolutament insuportable . Si no actuava aviat d'alguna manera , acabaria per tornar-me boig …. O potser ja ho estava ? . Fos com fos havia de respondre a aquell crit d'auxili i amb el primer avió amb una plaça lliure , tornava volant cap a Acapulco , que hi falta gent ; M'havia arribat l'hora de pagar un deute .

Aquella primera nit , en un hotel d'Acapulco , en el millor de la son , la fantasmagòrica al·lucinació auditiva es feu més explicita que mai : "Ayudameee..., no permitasss que me obliguennn a vivirrr... " .A la vegada , i aquest cop amb les parpelles ben obertes , vaig poder veure la imatge del dissortat vellet estès damunt del llit d'un hospital , endollat a un munt de màquines que el mantenien amb vida contra la seva voluntat ; El pobre home era víctima d'un experiment , suposadament científic .Un encefalograma absolutament pla garantia "oficialment" la seva mort i en lògica conseqüència es suposava que no podia patir . Però era més que evident per a mi que la cosa no anava així i l'esperit torturat del xaman no podia fugir del limbe dimensional que el retenia .El paradigma de la meva angoixa va arribar tot seguit , en ser conscient de que el meu cos havia estat posseït i jo ja no era sobirà dels meus actes . Esfereït , garratibat i esmaperdut , mig somnàmbul , mig despert , els meus peus em portaven com un zombi cap l'hospital on el meu antic company de seient autobusero patia el seu particular infern . El meu infern era veure'm convertit en la titella damnada a moure's segons li tibin els fils de la voluntat d'un altre .

Encara no sé d'on va sortir aquell accent nadiu amb el que convèncer al vigilant de que jo era un estudiant de medecina oriünd amb ganes de veure de prop "l'experiment" , però el cas és que (previ pagament de l'obligatòria "mordida") no tingué inconvenient en deixar-me veure al vell , això si , de l'altre banda d'un gruixut vidre .Tot i no ser amo dels meus actes , era conscient de tot el que feia ; Temia sobre tot que per deslliurar-se del patiment , l'esperit del xaman m'obligués a fer servir la violència revolucionària per desconnectar-lo seguint la via executivo-contundent . M'imaginava forçat a aprofitar el factor sorpresa per atacar sense previ avís al vigilant, prendre-li l'arma i, disparant un tret a boca de canó , escampar per les parets de blancor impol·luta el contingut de la seva cavitat cranial . Em veia tancat i empresonat per assassí boig ; I no vulgueu saber quina mena de forat és una presó mexicana . M'esperava el mateix destí que a Ramon Mercader , el Troskicida? ; Gairebé em cago de por !

Tampoc no veia pas cap altra forma lògica de neutralitzar aquell segurata , armat amb porra i pistola , que no em treia l'ull de sobre . A més a més i per si eliminar el guardià fos poca cosa, encara em quedaria l' haver de trencar un vidre blindat fins poder accedir a les màquines que no el deixaven morir en pau , i desconnectar-les ; De ben segur aquest era el paper que m'havia tocat interpretar dins de l'auca o morir en l'intent !.

Afortunadament per a mi , cap de les meves cabòries tenia el més mínim fonament i aquell esperit que m'havia posseït , era molt més subtil i espavilat que no pas les meves maneres barroeres de trobar la solució d'aquell problema ; Per una vegada es desfarà el nus Gordiá sense fer servir l'espasa .

Amb la peregrina excusa d'haver de buidar un budell , vaig demanar d'anar al bany ; Un cop tancat dins de "can Felip" va ser qüestió d'apagar l'interruptor del llum , desenroscar la bombeta , afegir una petita moneda de coure d'un cèntim de peso al cul de la rosca , tornar a roscar la bombeta amb comte de no desmuntar el invent , i tornar a encendre l'interruptor : Evidentment vaig fer saltar els ploms.

Els grups electrògens d'emergència preneren el relleu energètic en poc més d'un segon , però tot un segon d'aturada d'aquelles impietoses màquines era temps més que suficient per a que aconseguís fugir un esperit tant murri .

Jo vaig seguir el seu savi exemple , doncs en el moment que saltaren els ploms , instantàniament recuperà el control del meu cos i , cames ajudeu-me , no vaig deixar de corre fins arribar a l'aeroport internacional del D.F. i comprar un bitllet en el primer avió que tornés cap aquí ; Quan vaig veure'm assegut en el meu seient (classe turista) amb el cinturó de seguretat cordat i que el tren d'aterratge de l'avió intercontinental perdia el contacte amb la pista d'enlairament , el major sospir d'alleujament que recordo va emergir des del fons de la meva ànima amb la força d'una erupció , incontenible .

Jo tornava a ser jo ; La sensació de llibertat recuperada la comparo , per a que m'entengueu , amb una borratxera d' eufòria que gairebé compensava tots els esglais d'amarg regust . Tornava a la pàtria estimada sa i estalvi , havent après la lliçó del xaman i desitjant fervorosament no tornar mai a veure'm en un tràngol semblant .

Encara em costa Déu i ajut dormir tota una nit tranquil i les bosses de sota els meus ulls , inflades com coixins , son el millor recordatori i la prova més evident de que tot el que em va succeir és una punyent realitat que més ens val no ignorar . I tant si em voleu creure com si no , us demano que escolteu aquest consell : No mengeu mai peiot d'un desconegut si no voleu canviar llibertat per esclavitud !.

Els gravitants

Carles Alonso

questa és la història d'un planeta perdut a l'univers. La seva força gravitatòria és centrífuga, està composat d'un sol element químic i d'energia i està habitat per uns éssers fets també de matèria i energia, que canvien de forma i textura contínuament. Són éssers conscients i es comuniquen entre ells amb una telepatia especial que dominen a voluntat i que els permet xifrar la informació.

La població d'aquest planeta viu en unes capes de població, unes corones que són totes diferents: les del centre no estan poblades, són molt amples, i hi ha material en abundància. A la darrera corona, els éssers viuen quasi gravitant, agonitzant per la misèria que passen; l'eliminació del veí és una forma d'alimentació. Existeixen centenars de corones, que es protegeixen mitjançant una frontera que es situa a la part exterior de la corona. Per avançar cap al centre s'ha de pagar una taxa que es determina en funció de la quantitat de matèria que es vol transportar i altres factors. Després de cada jornada de treball es decretava el toc de queda i ja no podien passar més mercaderies. Un cos de vigilants protegia la corona.

En aquest planeta vivia un ésser que anomenarem Connector, ja que se'l coneixia per la seva capacitat per relacionar-se amb d'altres éssers. Connector vivia en una corona intermitja (benestant), i era fill d'un artesà manufacturer, construïen des de cases fins objectes que podien sostenir-se en suspensió gràcies a uns circuits de buit que rodejaven l'objecte i l'empenyien pel darrera on normalment s'hi posava el dispositiu de tancament (la porta en el cas de les cases, que tenien forma de gota).

Un dia Connector va baixar a la corona inferior a passar una estona d'esbarjo. Estava en un cúmul d'amics jugant i prenent matèria exogenada, que era matèria tractada per conservar l'energia a l'exterior i tenia qualitats apoderants. El temps va passar ràpid i el toc de queda es va decretar, sense que en Connector se'n adonés. La festa va continuar amb normalitat fins que uns companys van començar a barallar-se per la matèria exogenada. L'escena era molt desagradable i en Connector, que s'estimava molt l'eficiència, va marxar cap a la seva gota totalment indignat. Quan ja era a casa es va adonar que havia traspassat la frontera sense problemes, com quan les corones admeten un nou membre; en aquests tràmits, normalment puntuals, els éssers de la corona s'alienen i deixen passar el nouvingut sense poder actuar.

El nostre amic no s'ho podia creure, havia descobert una manera de traspassar fronteres, fins i tot en ple toc de queda. Ell odiava l'ordre de corones, ja que a la pràctica impedia el lliure moviment dels éssers i la matèria, i imaginava un futur idíl·lic en què la matèria i tots els éssers circularien lliurement pel planeta, però fins aquell moment no havia vist possible poder fer-hi res. A més, odiava els éssers de les corones centrals, que eren els responsables de l'ordre de corones i, per tant, de la misèria de les corones inferiors. Ningú no en sabia res, de les primeres corones, només s'imaginaven que els éssers devien ser gegantins; clar, si els éssers de les corones exteriors eren diminuts al seu costat, els éssers de les primeres corones devien ser de dimensions extraordinàries.

Durant dos dies va estar-se voltant aquí i allà, pensant què podia fer amb el descobriment. Durant aquells dies buscant funcions que pogués desenvolupar amb el seu amic Esforçat, ja que encara no ho havia fet mai, per la seva joventut, i el seu progenitor ja no el volia mantenir. Esforçat, un ésser molt voluntariós i pacient, era fill d'un vigilant. Sovint jugaven i passaven estones d'oci entre visita i visita als centres de treball, encara hi havia tasques que desconeixien!

Al tercer dia, en Connector va sortir a passejar tot sol, el seu descobriment era massa pesant, massa complicat i compromès per explicar-li a qualsevol, menys encara al seu amic Esforçat. Connector va trobar un descans i s'hi va posar a descansar. En el mateix moment en què havia deixat el pensament en blanc, li va venir la idea de com

fer servir aquella idea: necessitava un codi i un "seguici" que volgués actuar amb ell. En efecte, va pensar un ball estrany en què figurava, amb el seu propi cos, la destrucció de l'odre de corones, tal i com es feien les demostracions artístiques amb els amics. Conjugava formes de piràmides i cubs i els feia estellar, simulant el que pretenia fer amb el descobriment, però sense mostrar cap forma esfèrica, per no desvetllar en un primer moment la seva intenció.

El ball era extraordinàriament ridícul, doncs jugava amb formes bàsiques, que són les primeres que s'aprenen i que, normalment, no es fan servir mai. Va començar a practicar-lo en les festes i tothom palpitava -així reien els nostres amics-, fins i tot de forma pànica, amb risc de desintegració. No sabien per què reien, però els agradava. En Connector repetia el ball unes quantes vegades abans de lliurar el codi i completar la seqüència amb una esfera, aleshores ho entenien tot.

Molts dels seus companys es van comprometre a actuar amb ell. D'altres van decidir no tornar-lo a veure mai més, però no desvetllarien el secret, confiaven que si aquell boig intentava fer alguna cosa semblant, l'expulsarien del planeta i aleshores gaudirien de la matèria exogenada que plovia des de les corones centrals quan hi havia una defenestració (de fet, tothom hi participava ajudant a caure a l'expulsat). En ocasions no queien fins a la darrera corona, però podien ser engolits pels éssers famèlics de les corones exteriors.

Poc a poc, es va anar formant un grup cada cop més nombrós. Estaven decidits a dur a terme l'objectiu però ningú no sabia què farien exactament, doncs qualsevol projecte era agoserat, ni tan sols en Connector, que participava de les decisions del grup com qualsevol altre. Van començar a fer atacs individuals d'exploració, però fracassaven perquè perdien la concentració, pel cansament o les ensopegades.

Van descobrir una tècnica per millorar la concentració en un atac col·lectiu. Malèvol, Intrèpid i Tenaç eren els integrants d'aquell batalló. Tractaven de recordar, a mesura que avançaven, els motius de la seva indignació, que era fruit de l'ordre de corones. Malèvol es va cabrejar tant que en un moment donat no es va poder contenir quan va reconèixer un ésser que en el moment de l'alienació estava devorant

un suculent menjar, amb avarícia i desesperació. En el moment en què el va colpejar, es va acabar l'alienació; en Malèvol va ser devorat a l'instant i quan ja van tenir prou amb Tenaç van expulsar Intrèpid, que va comunicar per telepatia l'informe de l'atac: "Escolteu, si recordem els motius de la nostra indignació de forma recurrent podrem seguir avançant, la revulsió que ens provoca ens protegeix; espereu-me massa temps i em reuniré amb vosaltres pel gran atac".

Durant els preparatius del gran atac, tots s'entrenaven, inútilment, perquè, tot i ésser milers d'éssers, no haurien pogut arribar mai al centre, el millor de tot és que ignoraven les seves nul·les possibilitats.

Ja es desesperaven mentre Intrèpid arribava; aquests éssers eren molt impacients i juganers. Com la resta del planeta, eren promiscus i sovint practicaven jocs quasi-reproductius -diem quasi-reproductius perquè guardaven la reproducció fer finalitats econòmiques com engendrar algú que potser els ajudaria en la feina en un futur, com una inversió, o vendre'l a bon preu. Ingènuament, els nostres amics, es comportaven com si haguessin vençut sense haver començat la batalla. S'alimentaven per agafar volum (que els donava agilitat) i vivien en repòs, guardant energia pels petits plaers. Els seus veïns, que no sabien res de la seva conjura, els començaven a marginar, perquè els veien inútils (a més feien uns balls estúpids). En Connector va ser expulsat de la seva gota pel progenitor i ara anava aquí cap allà, exiliat a les antípodes de casa seva.

Intrèpid va arribar, finalment (l'idolatraven d'amagat). Després de donar-li temps perquè agafés forces, van planejar l'atac. En Connector va ser exclòs, no sabien ben bé per què, però en Selector el va assenyalar i tots, inclòs en Connector, van accedir. Sense saber-ne res, s'havien protegit de Connector, que podia ser delatat. En efecte, Esforçat ja era vigilant de la corona, amb el seu progenitor.

El gran atac es fa organitzar amb puntes de llança de batallons que avançarien distribuïts per diferents punts, a mode de falange. No en van sortir victoriosos, evidentment, i molts van ser destrossats i digerits a l'instant. La resta van ser expulsats i repudiats fins arribar a formar la darrera corona. Van quedar gravitant al voltant del planeta, fins al punt

que els van apodar “els gravitants”. Poc després la matèria exogenada va començar a caure i es va decretar el toc de queda. La corona exterior era poblada d’uns éssers obesos que penjaven d’altres diminuts.

La situació no era estable i, a més, l’efecte de la matèria exogenada va causar un mareig planetari que va fer més estranya la força gravitatòria. Passava el temps i el toc de queda no s’aixecava. En Connector passava gana i va anar a buscar aliment a la corona inferior. Esforçat el va reconèixer aviat i el va començar a rodejar, en actitud de fagocitació -incorrectament, doncs les sortides no es controlaven, només les entrades. Tot plegat va acabar d’irritar en Connector, que es va deslliurar d’Esforçat. Tot seguit va agafar-se als seus amics i tot sulfurat va començar a tirar cap endins. Instantàniament, es va formar una cadena de solidaris i enrabiats que es van agafar als amics de Connector, per totes bandes. Igualment, des de la corona exterior, els gravitants van sortir en defensa i recolzament de Connector.

Tot plegat, una doble cunya va envair el centre en poc temps. La força de la irritació va permetre que una bona part de la població del planeta arribés al centre i això va generar una succió que capgirava totalment la posició d’uns i altres éssers. En Connector va arribar el primer i va descobrir l’origen de la força gravitatòria, era un mecanisme macabre i gegantí que tancava dos éssers idènticament equilibrats que un dia van ser obligats a reproduir-se per fabricar més éssers igualment equilibrats. S’hi van negar perquè una força superior a ells obligava a repudiar-se i van ser tancats en uns conductes elàstics de buit per l’eternitat, mig morts. Aquest mecanisme els permetia insuflar matèria i energia per uns conductes i expulsar-la per uns altres, mentre voltaven. De fet, era el mateix mecanisme que havia permès als nostres amics ajuntar prou força com per arribar al centre, insuflant energia gràcies a la irritació.

En veure això, en Connector va quedar inconscient i va caure en la trajectòria d’un conducte. Fou expulsat del planeta a tota velocitat, de tal manera que ell no va arribar a ser succionat. Va viatjar distància i dimensions fins que va topar amb el meu ull, un dia de pluja, exposant-me tots els seus records.

Democracy
light
Now with
MORE
capitalism!